

Directeur : Ivan Popovitch

◆ Редагує Колегія ◆

L'UKRAINIEN
HEBDOMADAIRE

Rédaction et Administration :
26, rue de Montholon, Paris (9).
Téléphone : TRUDAINE 91-03, poste 725.
Chèque Postal : PARIS 5840-08.

РІК V.

ПАРИЖ, 20 ЛЮТОГО 1949.

Ч. 7 (123).

LISEZ EN PAGE 2 L'ARTICLE EN LANGUE FRANÇAISE.

Д. Д. — Націонал-комунізм;
В. Бринявський — На хвилях океану;
І. Дубинець — Українські вивільні змагання і завдання українського робітництва на чужині;
Коментар процесу В. Кравченка;
Багату хроніку українського життя.

ВІДГУКИ ДНЯ

Трагедія в Будапешті і Львові

КОЛИ московські можновладці вагалися довго, не зважаючи на ужити фізичного насильства проти кардинала Міндсенті, то вони мали вистачальні причини для цього. Вони знали, що наслідком цього вони могли виступити перед цілим християнським світом не як обвинувачі, а як обвинувачені. Так теж і стається. Кардинал Спелман назвав советських керманів "найбільш жорстокими й чортівськими убійниками в світі". І його погляд поділяють не лише католики, а й всі вільні люди.

Кремль погано вибрав час для влаштування процесу проти кардинала Міндсенті та поставив терпелівість культурного світу на надто важку пробу. Цей процес може стати зворотним пунктом у відносинах між московським урядом та західними державами. Міра злочинів, dokonаних більшовиками на Католицькій Церкві у Західній Україні, в Хорватії, Румунії і, нарешті, в Угорщині — перевершена. Але більшовики не мали змоги чекати довше. По зсоветизуванні Болгарії, Румунії, Чехословаччини і Польщі, лише Католицька Церква, зі своєю кардиналом на чолі, боронила ще Угорщину від цілковитого підбиття Москвою.

Намагання советської пропаганди довести, що кардинал поставлено під судом не як достойника Католицької Церкви, а лише як приватну особу, смішні. Кардинал не може діяти як приватна особа. Єпископи Української Католицької Церкви та в інших країнах поза залізною заслоною були переслідувані, заслані чи й убиті також не як "приватні особи".

Безоглядний, часом кривавий, похід московського імперіалізму проти Католицької Церкви остільки ж старий, як сама московська деспотія. Старання патера Поссевіно нав'язати зносини між Римом та дво-рем Івана Лютого не мали найменшого успіху. Зрештою, Ватикан не захотів визнавати цього ката на троні царем. В публічних зневажаннях Церкви і християнської віри взагалі, уряджуваних скоморохами основника новітнього московського імперіалізму, Петра I, не було поминено й Католицької Церкви. Катерина II, — яка започаткувала поділи Польщі, загарила західні українські землі, повернула мільйони українців у кріпаків і полишила в українських історичних піснях про себе спомин як про "сучу бабу", — розпочала теж жорстокі переслідування українських католиків. Ця національна Українська Церква, яка числила тоді 12 мільйонів вірних і яка поширювалась нестримно далі на схід, змогла існувати пізніше лише в межах Австрії. Сучасна московська верхівка виявила себе гідною наступницею цієї жорстокої деспотичної царіни та вірною запорукою московського імперіалізму, вчинивши ганебне насильство над Українською Католицькою Церквою, але не змігши її знищити.

Теперішня трагедія в Будапешті є безпосереднім наслідком тої байдужості, яку виявив світ до трагедії у Львові. "Вина" Католицької Церкви і її керманів є всюдю однаковою: Католицька Церква боронить всюдю волю віри, яка є складовою частиною національної волі. Найбільш ганебним проявом поневолення московських народних мас є те, що їх Православну Церкву вживалось традиційно як знаряддя московського загарбництва. Українських католицьких священників обвинувачував недавно "суд" у Празі, що вони підтримували українських націоналістів, подібно як кардинала Міндсенті обвинувачував "суд" у Будапешті, що він брав участь в монархічних змові. Московська пропаганда закидає католицьким партіям в Італії і Франції, а (Закінчення на 2-й стор.)

Впали за Волю України

Як ми вже повідомляли, в Парижі було відправлено, в неділю, 30. I. 1949 р., у соборі св. Володимира Великого, врочисте поминальне Богослуження за спокій душ 34-ох мешканців села Ігровиця, пов. Тернопіль (Західна Україна), бійців УПА, що загинули від кулі московсько-більшовицького окупанта (в р.р. 1944-45), в боротьбі за волю і незалежність України. Ось їх імена (такі самі прізвища показують, що з одної сім'ї загинуло і по чотирьох синів):

1) Степан Відловський,	18) Петро Кузь,
2) Василь Відловський,	19) Михайло Лисий,
3) Йосиф Відловський,	20) Мойсей ... (ім'я невідоме),
4) Володимир Ганчар,	21) Мойсей ... (ім'я невідоме),
5) Василь Горбатюк,	22) Володимир Остак,
6) Антін Горбатюк,	23) Микола Остак,
7) Петро Горбатюк,	24) Павло Остак,
8) Володимир Закамара,	25) Петро Остак,
9) Михайло Закамара,	26) Василь Роган,
10) Олекса Загалюк,	27) Іван Сович,
11) Іван Загалюк,	28) Володимир Скульський,
12) Володимир Дорошук,	29) Дорко Тимочко,
13) Іван Дорошук,	30) Микола Тимочко,
14) Роман Дорошук,	31) Михайло Тимочко,
15) Василь Йосифів,	32) Юрко Тимочко,
16) Ярослав Луців,	33) Володимир Тютюнник,
17) Іван Колодій,	34) Ілько Юник.

Вічна слава Героям поляглим за Україну!

ЗДА обвинувачують ССР

за злочин в'язнення 14 мільйонів осіб у концтаборах

Лейк Вексес, 15. 2. (Рейтер). — ЗДА виступили вчора з обвинуваченням на адресу Росії, що вона тримає вісім до чотирнадцять мільйонів осіб у таборах примусової праці, і зажадали (ЗДА) від Економічної і соціальної ради ООН провести безсторонню анкету.

П. Вільям Торп, американський делегат, заявив на Раді, що є численні докази, в цьому числі й деякі зі советських джерел, які підтверджують згадане обвинувачення проти Сов. Союзу.

Він заявив, що під час одного засідання третьої комісії, у жовтні м. р., советський делегат, К. Павлов, признав, що в ССР існують "поправчі табори праці", але він не подав жодної статистики кількості ув'язнених у таборах.

П. Торп поставив з черги такі питання:

Якого роду злочини вчинили ув'язнені в таборах?

Як їх "виправляють"?

Як їх засуджено?

Чи мають вони право комунікуватися зі зовнішнім світом?

Чи члени родин ув'язнених є також "виправлювані"?

Який відсоток смертності в цих таборах?

Пан Торп патякнув теж на "советську публікацію, затитуловану "Законодавство про праці", яка появилася в 1947 р., і в якій є постанова, що робітники, які покидають (самовільно) свою працю, можуть бути засуджені на 8 років ув'язнення у поправчих таборах праці.

Американський делегат уважав, що єдиним можливим засобом переконати Об'єднані Нації в тому, що наведені обвинувачення фальшиві, є домогтися від Советського Союзу, щоб він піддався безсторонньому слідству в справі згаданого питання.

„600 тис. партизан стане в обороні Росії“

КОЛИ б вибухнула війна проти Росії, тоді 600 тисяч партизанів стане в її обороні проти наїзника, — таку ворожбу висловив "червоний декан" Англіканської Церкви, Гюлет Джансон, у своїй промові на великим вічу, скликанім до Медисон Сквер Гарден у Нью-Йорку. На вічу явилось 20.000 людей, а скликав його Краєва Рада Советсько-Американської Приязні, яку департамент справедливості виставив між організаціями, що творять пробольшевський фронт.

Джансон обороняв становище Советів у Берліні, покликуючися на умову в Ялті і Потсдамі. Він став цілковито на советському становищі в спорі між західними держава-

ми й Росією і домагався поправки приязних відносин між Америкою, Англією і Советами.

Воллес, перепавший при виборах на президента кандидат прогресивної партії, вийшов з обвинуваченням Америки, наче б то вона, на спілку з Англією, використовувала більш ніж половину світу й пхала світ до війни проти Росії.

Советський амбасадор Александер Панюшкін відмовився від виголошення промови, хоч обіцяв, що прийде, а прислав тільки на письмі свій погляд, що Росія хоче приязні з Америкою.

Віче було скликане під гаслом: "Злиг для миру" ("Свобода", ч. 291).

Епідемія запалення повік у Рено

Вже від кількох тижнів поважна кількість робітників у автомобільній фабриці Рено, в Бульонь-Віанкур, біля Парижу, нарікала на біль очей. Очі пекли, слезилися, повіки пухли та червоніли. Ця епідемія охопила до 2.000 робітників. Лікарі ще досі не виявили суті цієї недуги. Інститут Пастера провів відповідні дослідження. Ходять серед робітництва різні поговорки про мож-

ливість тут саботажу, або експерименту. Ця недуга не грізна. Кілька днів перерва в праці та лікування повертають робітникам здоров'я та працездатність.

Група американських військових фахівців, що протягом трьох років керували вишколом китайського урядового війська, залишила Нанкін.

Св. Отець в обороні українських полонених

Як довідуємося з достовірного джерела, уряд Вел. Британії змінив свою постанову депортувати до Німеччини частину кол. українських воєнно-полонених (про це писали ми обширно в 2 ч. "У.") головню, а може і єдино, завдяки інтервенції Св. Отця Папи Пія XII.

За цей високоблагородний учинок український народ буде завжди вдячний Католицькій Церкві і її найвищому Пастиреві.

Апеляційний процес проти Ісуса Христа

(Ч.) — Як повідомляє "Юнай-тед Прес" з Дель Авіву, якийсь невідомий ближче голландець вніс петицію до Високого суду держави Ізраїль: перевести ревізію процесу з року 30-го проти Ісуса з Назарету, названого Христом.

Заява має 15 сторінок друку. До минулого тижня тримали її в строгій таємниці. Головний суддя Моше Змюрра заявив, коли вже ця справа стала відомою, то Високий суд докладно розгляне цю петицію. Однак, на його думку, суд, мабуть, муситиме відкинути петицію, бо він може займатися тільки справами, які трапилися після 15-го травня 1948 року, тобто після засновання держави Ізраїль.

В петиції дуже докладно з'ясовано перебіг розправи перед жидівським Синедріоном проти Ісуса з Назарету, докладно з'ясовано постанову Понтийського Пилата і саме розп'яття. Там підкреслено, що в тягу перебігу процесу "поповнено цілу низку неправильностей. Наприклад, члени Синедріону обов'язані були перед початком процесу цілий день постити, а цього вони не зробили. Далі, Каїфа сам після процесу говорив про можливість помилки. Жиди вірили тоді, — сказано в петиції, — що мусьт прийти справжній Месія, щоб визволити їх з-під чужого ярма. Сьогодні, коли створено держава Ізраїль, хоч не з'явився "їх" Месія, цей аргумент відпадає. Отже, обов'язком Високого суду держави Ізраїль є розглянути, чи Ісус був Месією. Коли б суд уневажнив колишній процес, тоді бодай частинно була б змита найбільша зневага Бога.

Андре Марі уступив

Критикований нагально комуністами і РПФ, Андре Марі, міністр справедливості, який в останніх днях важко захворів, уступив зі свого становища.

Його наступником став п. Р. Леккур (МРП). Він підготував проект закону амністії для всіх обвинувачених і засуджених за "коллаборацію з ворогом".

Конгрес РПФ

В днях 11 і 12 ц. м. відбувся в Ліл, родинному місті ген. Ш. де Голя, II Конгрес РПФ.

Ген. де Голь виголосив велику промову, в якій ще раз з'ясував програму РПФ та, м. інш., заявив: — Якщо партії, які є тепер при владі, схочуть знову перешкодити вільній волі народу, шляхом виборів, то треба буде прогнати геть узурпаторів!..

Генерал де-Голь пише тепер свої мемуари. Перший том їх, що охоплює період до другої світової війни, має вийти окремою книжкою у вересні цього року.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ, ЧИТАЙТЕ і ПОШИРЮЙТЕ "УКРАЇНЦЯ"

Нюрнберг у Парижі

НА МАРТИНЕСІ ПРОЦЕСУ В. КРАВЧЕНКА

Сторонній світ пересічних людей, так мовити б — світ філістрів, — що живе в людських умовах, в умовах свободи і демократичного устрою, таких умовах, що є нормальні для вільного і свободолюбного людства, якому доля заощадила досі побачити зблизку і відчуття на власній шкурі всієї оті страхотливі "благодаті" й інші "здобутки великої жовтневої революції", які коштують поневоленням Москвою народом уже десятки мільйонів у нічому неповних жертв, — цей світ шойно тепер довідується про багато незаних йому досі речей. Довідується, що це таке "кулаки" і їх "розкулачування". При чому прихильники більшовизму намагаються втиснути цьому світові, що "кулак" — це "багатий селянин", хоч це, на ділі, не так, бо розкуркулена "куркулька" — п. О. Марченко — зізнала на цьому ж процесі, під присягою, що вони мали з чоловіком невеличке господарство, складене з кількох десятин поля, двох коней, корову і трохи домашньої птиці, отже, по суті, це були *вбогі*, а не багаті селяни, як, зрештою, більшість переслідуваних більшовиками селян поневолення Москвою народів; цей світ шойно тепер, на процесі В. Кравченка, довідується про масові виселювання людей з їх праїдної землі, з преблаготі козпів і так жорстоко пограбованої тепер московськими окупантами України, як зрештою і з усіх інших під'яремних країн — Білорусі, Кавказу, прибалтійських держав і т. д. довідується про виселювання мільйонів селян, робітників і трудових інтелігентів у далеку холодну Сибір, на Соловки, Коліму й інші "віддалені місця" велетенської московської більшовицької тюрми народів, про депортації на неминучу страшну, тричі страшну — бо довгу і повільну загибель; шойно тепер мільйони європейців і мешканців інших суходолів можуть одверто почути, на прилюдному суді, який, на превелике щастя для всього культурного людства, відбувається саме у Франції, країні гуманній, висококультурній, демократичній, у країні, що є колиською свободи, в найкращому розумінні цього слова, шойно з цієї трибуни може світ почути про багато напругу страшних речей, (як, напр., людодіство під час навмисне викликаного Московю страшного голоду в Україні в 1933 р., голоду, що забрав українському народові мільйони жертв!), речей, страшніших від усіх тих фантастичних видумок, що ними годують своїх читачів автори сенсаційно-кримінальних романів. І нічого дивного, що так важко повірити вільним людям у можливість існування таких страхот, бо ж ніхто, за винятком дітей чи по-дитячому наївних людей, не може повірити в реальність осіб та дій із сенсаційних романів. А тут же розкривається перед світом така жахлива правда, яка триває вже четвертий десяток років у так званому "СССР", що вона перевищує страхоття Дантового пекла, перевищує теж усі фантазії і найбільших фантастів усіх народів і всіх часів!

Сам Кравченко, як і його прихильники, так само зрештою як і його противники, намагаються звести суть процесу до еварки про те, який режим кращий: демократичний, за західно-європейським зразком, чи "народно-демократичний", себто тоталітарно-авторитарний, диктаторський, більшовицький. При чому оба суперники намагаються промовчати кардинальний для цілого спору факт існування багатьох народів у т. зв. ССР, як теж не менше кардинальний факт наявності постійної визвольної боротьби цих народів, їх самостійницько-державницькі прагнення в давню і недавнюминулому та в сучасності.

Цю справу намагався талановито висвітлити в своїй статті пан М. Брадович, статті, затитулованій "Сварка в родині" й опублікованій у попередньому числі нашого часопису ("Українець", № 6, з 13. II. 1949 р.). Цю проблему будемо намагатися і ми висвітлити об'єктивно й об'єктивно в чергових числах нашого часопису.

Сьогодні це хочемо тільки звернути увагу наших шановних читачів на той факт, що оборона журналу "Le Lettr Français" мимовільно, виходячи, очевидно, зі зовсім інших, ніж ми, мотивів та маючи зовсім інші тенденції і цілі на оці, своїми запитаннями, спрямованими до одного з Кравченкових свідків, — п. Пасічника, — в яких то запитаннях згадувалися імена українських самостійників-патріотів, в роки війни — білої, червоної і кожної іншої імперіалістичної Москви, згадана оборона мимоволі звернула увагу (як, зрештою — спасибі йому!) — і п. Кан своїми "ревеціями" про український нью-йоркський часопис "Свобода" та його головного редактора п. Луца Мишугу) на той кардинальний факт, про який ми говорили ще: факт існування визвольного-революційної боротьби поневолених імперіалістичною Москвою народів, боротьби з метою утворення своїх національних суверенних держав.

І ще одне: Коли вже світ шукає на процесі В. Кравченка сенсації, то нехай дошукуються їх в не в таких "сенсаціях" як та, скільки абортів зробила собі і скільки коханків, чи пак чоловіків, мала п. Зінаїда Горлова, перша жінка Кравченка; хай вільний світ уважно слідує за чим іншим (якщо цей світ не хоче вже завтра стати й собі підсовєтським світом, з усіма його "благодаттями" і "революційними здобутками"), а саме: Паризький процес, емлю факту, став новим Нюрнбергом! І судять на ньому московський більшовизм за злочини не менше страшні, — більше того, — навіть багато страшніші ніж ті, що їх учинили гітлерівські нацисти, за що зовсім справедливо згинули вони на шибениці, а їх тіла були спалені і розвіяні з вітром! І присутність на цьому процесі ген. Руденка, свояка одного з героїв Нюрнбергу, це не сама лише припадковість, це грізне мemento історичної Немезиди для цілого культурного світу, для всього вільного і свободолюбного людства!

Хай пам'ятає і зрозуміє світ, що не лише ми, українці, і сирні всіх інших поневолених Москвою націй, що за Божим допущенням стали жертвами нелюдських-жорстокого імперіалістичного московського більшовизму, мусимо висвітлювати всю злочинність і звіророзумність цієї московсько-варварської, духово-моральної та суспільно-політичної, аберації — звироднення, щоб могли її описати, всіма можливими й доступними нам засобами, поборювати; але все це мусить робити теж і весь культурний та морально-здоровий людський рід, якщо не хоче загинути.

Ідеться тут бо про бути чи не бути всього культурного людства, всіх свободолюбних, же вільних, і нині вже, чи ще поневолених націй. Ідеться про життя чи смерть, і то так фізичну, як і моральну, нас усіх!

І тому ми кличемо: Будьмо всі сторожкі і готові до боротьби, бо всім нам загрожує смертельна небезпека!

Лука Польовий

УКРАЇНЕЦЬ

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Адреса Редакції і Адміністрації:

L'UKRAINIEN

26, rue de Montholon, Paris IX.

Надісланих статей, не замовлених і не використаних, Редакція не повертає та в цій справі не лишується.

Вміщуємо статті і дописи лише тих авторів, правдиві імена і прізвища яких нам знає.

Надруковані статті, також за підписом автора, не повертаються до чергового числа приймаємо до 12-ої години кожного вівторка. Спізнані — мистиво в наступному числі.

Оголошення та комунікації до чергового числа приймаємо до 12-ої години кожного вівторка. Спізнані — мистиво в наступному числі.

Д. Донцов

Євангеліє і суспільний лад

Закон, ослаблений плоттю, був безсилний".
(До Римлян, VIII, 3).

1) Наша доба остільки нагадує собою добу упадку Риму тому, що, як тоді, так і тепер з людського розуму створили собі ідола. Цей розум, — голосить і тепер, — сам, один, є всемогутній. Він потрапляє все, потрапляє і запровадити найшасливіший суспільний лад на землі, без помічі Божественної мудрости. Знехтувало наше покоління пересторогу Христа, що хто буде без Нього, буде на піску. В наші дні, коли ми є свідками, як хитаються і розпадаються здвигнуті на піску будови, варта придивитися ближче глибокій мудрості Євангелія, що говорить на цю тему.

Без центральнопритягаючої сили сонця планети нашої системи вискочили б зі своєї орбіти і настав би хаос. В суспільному житті теж існують ті сили доосередні, які тримають вкупі і в порядку сили відосередні, не даючи людському комосові розпастися в хаос. Ті сили — це різні зв'язки, — зв'язки родинні, кривні, зв'язки релігійної і світського закону, громадської думки (опінії), думки більшості, зв'язки добровільних союзів, взаємної любові і проче.

Убогий людський розум думає, що вистачить ці зв'язки зв'язати, встановити чисто зовнішнім способом, і суспільність буде процвітати в ладі і в порядку; подібно, як — думає дехто, — вистачить створити армію, чи атомову бомбу, збільшити механічні оборонні сили країни, і ворог її нічого не зробить... Коли б ми хотіли шукати найяскравішого прикладу недолучства, убогости "мудрости по плоті", то ліпшого прикладу від цього не знайшли б! Бо справді, перейдім один по одному всі ці зв'язки, якими нібито має триматися вкупі і гармонії суспільності, і побачимо, що самі по собі ці творива рук людських є велике ніщо, коли Дух Божий їх не одушевляє. Тоді ці зв'язки не єднають, а роз'єднують людей.

2) Коли одного разу проповідував Ісус, прийшов хтось і сказав, що Мати Його і брати Його бажать говорити з ним, вкличуть Його. Ісус відповів, що брати Його ті, хто сповняють волю Отця Небесного, хто слухає Його слова. (Матв. XII, 46-50). Уже не в'яжуть членів одної родини родинні зв'язки, коли хтось з них хоч на хвилину забуде на цей вищий зв'язок. Без цього останнього не мають сили й родинні зв'язки... Там, де не перестерігається воля Отця Небесного, там гинуть родинні зв'язки, там "батько буде проти сина і син проти батька; мати проти доньки і донька проти матері" (Луки, XII, 53). Ця істина є, між іншим, і глибоким сенсом Шевченкової поеми "Катерина"...

3) Перестануть бути з'єднувальними ланками і національні зв'язки, коли відлітає від них Божественний Дух. Всім знана притча про милосердного самарянина. Священник і левіт пройшли повз пограбованого й раненого розбійниками, і лише чужинець, самарянин, змилосердився над ним. Чужинець... Свої владі, що не бачуть. Здавалось би, що національні зв'язки, зв'язки крові, повинні бути найсильнішими, повинні найбільш спонукувати до взаємної помічі людей тої самої крові? Так буває часто, але не завжди; там, де брає людські почуття милосердя, там не помагають жодні кривні національні зв'язки; вони просто перестануть ділати, розпадаються, не в'яжуть між собою людей, стають фантомом, не відіграють свого призначення, не цементують спільності в одне ціле.

4) Навіть релігійні зв'язки, релігійні приписи, як би суворі вони й не перестерігалися, стають мертвими там, де закон Божий не вписаний у серця громадян. Читаємо в Євангелії: "Ось ти зветься юдеєм, і заспокоюєш себе законом... І певен, що ти поводир сліпих, світ для перебуваючих у темі... Як же ж ти, навчаючи іншого, не вчиш себе самого? Провідуючи не красти, крадеш?... Хвалишся законом, а нарушаючи закон, зневажаєш Бога?... Корисне обрізання, коли сповнаєш закон, коли ж ти нарушаєш закон, то обрізання твоє стане необрізанням". (Рим. II, 17-25). Іншими словами, релігійні зв'язки, які повинні скріплювати спільність, робити її досконалішою, сильнішою морально, відпорнішою на зло, — зводяться на ніщо, коли вони вироджуються в порожню формаль-

ність, коли з серцею нібито віруючих відлітає совість, відлітає пошана до Божого закону.

5) Одним з головних зв'язків, які лучать суспільство в одну згармонізовану цілість, є держава чи власна самоуправа. Є це взаємодіювання наказу і послуху, прикладу і наслідування, авторитету і пошани. Коли ці вузли справді міцні, ніщо не страшить такої спільності, ні зсередини, ні ззовні. Але чи завжди це буває? Далеко ні! В часи Христа жидівська спільність стояла якраз напередодні катастрофи і зруйнування Єрусалиму, бо тодішня провідна верства-фарисей "мали на устах слова закону; цих фарисей вважали лише зовнішні ознаки авторитету (перші місця!), в середині ж були вони "гробами поваленими, повними всякої нечистоти". Тому вони не могли вже довго імпонувати жидівській релігійно-національній спільності. А головне, не могли виконувати найважливішої функції правлячої еліти, яка тримає спільність вкупі і в гармонії; своєю поведінкою не могли вже бути для загалу прикладом для наслідування. Слова Христа до юрби: "Чиніть так, як вони вчать, але не робіть так, як вони роблять", — вказують на те, що мертва є релігія еліти в спільності, яка свої гарні науки має лише в словах, але не в ділах; яка не в душі, а лише у мертвій формі сприймає Божий закон. Вузли влади, авторитету й послуху, надихані духовим сприйняттям Закону, дійсно єднають спільність в міцну громаду; ті ж самі вузли, позбавлені цього духового сприйняття, є гнилі, мертві, що ніколи не єднають, ні не врятовують громади від розкладу й розпаду.

6) Міцними вузлами єднає спільність громадська думка, публічна опінія, опінія більшості. Нераз її сила така міцна, — хоч і позбавлена санкцій, — як сила параграфу кримінального кодексу, іноді навіть сильніша. Але — і в цьому випадку — ця загальна опінія, ця більшість, тільки тоді є єдиною чинником у розвитку суспільності, коли вона керується високими Господніми заповідями. Коли ця опінія, коли ця більшість, керується низкими інстинктами, тупим матеріалізмом, заздрістю, жаждою низької помсти, колективним egoізмом, які зневажають основні засади Божого закону, в такому випадку ця опінія, ця більшість стає прокляттям, яке веде спільність до злочинів і розвалу.

Даремне Понтій Пилат зважав до почуття шляхетності, справедливості розлучену юдейську юрбу, даремно вказував на невинність Ісуса, — юрба прагнула крові. Не аргументами, не гарячим виявом шляхетного почуття, як передтим окликав "Осанна!", а "криком" жадала, щоб Христос був розп'ятий, — цебто бездумним, неоправданим виявом низького почуття. "І переміг крик її і первосвященників". Відпущений був на волю не великий Праведник, а нікчемний волоцюга й убийця Варрара. Тим самим, нормальні корисний чинник громадського життя, регулятор його, — громадська думка, більшість, — стала чинником деморалізації, розкладу і гангрені, бо подала вимоги Божого закону. Само у собі добре знаряддя обернулося у шкідливий чинник, коли було вжито впереч і незгідно приписам вищого, Божого закону. Наслідки цього вироження громадської думки не дали на себе довго чекати. Скоро справдилися слова веденого на Голгофу Христа: "Доньки Єрусалимські! Плачте не над Мною, а над собою і над дітьми вашими!". (Луки, XXIII, 28).

І навпаки — нераз слабе і чинсьом і значенням у спільності, стає велетенською силою, силою організуючою, коли за цим нечисленим і слабим стане Божє Сило. Тоді "не мудре, немічне і незначне" втає, щоб поклати мудре, сильне і значне (I Коринт. I, 27-28). Тоді, з поміччю Божою, "мале стало" підбиває царства! (Луки, XII, 32). Бо сприячається воно зі Силою, яка дає людній мудрості, шляхетності, віру і відвагу, — дає силу!

7) Як бачимо, жадні зв'язки, ні родинні, ні національні, ні релігійні, ні церковні, ні громадські думки чи більшості, ні авторитету громадського не єднають, не зцементують спільність в гармонійну і міцну цілість, не охороняють її від розпаду, коли в основі їх лежить "мудрість по плоті", коли ті зв'язки мисляться як чисто механічні об-

A PROPOS DU PROCES KRAVTCHEENKO

Nostra res agitur...

Le public français, en particulier le public parisien est amateur d'histoires « piquantes », c'est pourquoi sur le Quai des Orfèvres, en bordure de la Seine, devant le Palais de Justice où se déroule le Procès Kravtchenko contre les « Lettres Françaises », on voit souvent dès 9 heures du matin, une foule nombreuse de curieux essayant de pénétrer dans la salle d'audiences du tribunal (audiences qui ne commencent que l'après-midi) pour assister à un procès, qui, depuis trois semaines déjà, est devenu pour le monde entier, le « clou de la saison », et le dernier vraisemblablement assez longtemps encore.

Ni les dimensions modestes de notre journal, ni, avant tout, notre point de vue et notre appréciation de ce procès « sensationnel sans sensations » (comme nous l'avons dénommé) ne nous permettent de lui accorder autant de place que le fait la presse française. Si tout de même nous lui assignons une quantité relativement importante de lignes, et si la rédaction estime qu'il est nécessaire et rationnel de lui consacrer plus d'un article entre autres en langue française, c'est que nous autres Ukrainiens, devons nous intéresser à ce procès, car c'est « nostra res agitur » — car il y va aussi de notre cause Ukrainienne. Kravtchenko a refusé d'avoir pour témoins certains Ukrainiens : Mme Drajevskaja, le prof. Korol, MM. Doubinetz et Goloubnytsky, lesquels, ayant vécu près de 25 ans dans « le paradis » moscovito-bolchévique et le connaissant mieux que tous autres, étaient prêts à confirmer devant le monde libre que ce soi-disant « paradis » était un véritable enfer, que la Russie rouge, unie et indivisible c'est à dire l'URSS était une effroyable « prison des peuples » et que tout ce que Kravtchenko a écrit sur cette prison est malheureusement une affreuse et indiscutable réalité.

De même Kravtchenko a refusé le témoignage du général V. Koval, « Héros de l'Union Soviétique », un décoré... Les causes de ce refus sont à chercher dans le point de vue

de Kravtchenko ; qui ne veut rien savoir ni entendre des peuples de l'URSS et fait tout son possible pour que le monde n'apprenne rien sur ces peuples, surtout sur le peuple Ukrainien, dont il est pourtant issu lui-même, pour que le monde ne sache rien de leurs aspirations à l'indépendance nationale et étatique. Si l'on reproche à Kravtchenko d'être un traître, ce n'est pas en tous cas envers le peuple moscovite et l'URSS, car il était et reste toujours leur serviteur.

Ce droit de traître Kravtchenko de traître à la cause ukrainienne et à l'Ukraine qui a nourri Kravtchenko et qui, de longues années durant, n'a cessé de lutter, et lutte encore avec acharnement contre ce Moscou impérialiste et son régime bolchévique, régime inhumain dont Kravtchenko a longtemps été (jusqu'en 1944) un « haut fonctionnaire » et un serviteur fidèle.

Voula où se trouve pour nous Ukrainiens, le point capital. Là est « enterré le chien » qui empest le monde entier !...

Ce sont justement ces à-côtés de la question que nous avons le devoir, nous Ukrainiens, d'éclaircir coûte que coûte.

Et si les témoins (dans le genre de Monsieur Kahn d'Amérique) appelés par les adversaires de Kravtchenko, tout en le frappant, s'efforcent à frapper en même temps et même avant tout également « les fascistes » ukrainiens, les séparatistes et les réactionnaires, (c'est ainsi que M. Kahn attaque le journal ukrainien de New-York « Svoboda » et son rédacteur en chef M. Luc Mychougua), notre devoir est de relever immédiatement la question et de la tirer au clair pour que le monde entier se rende compte aussi bien que nous mêmes, pourquoi il en est ainsi, et pour que le monde puisse dire, comme nous le disons, « J'entends la chanson, et son auteur m'est connu ! »

Mais nous reviendrons sur ce sujet dans les prochains articles.

Lucas Poloviy.

Трагедія в Будапешті і Львові

(Див. початок на 1-й стор.)

навіть самому Ватиканові, що вони помагають Уола-Стріту опанувати Європу.

Світло-історичне значення трагедії кардинала Міндсенті полягає головню в тому, що вона підносить наново ряд політичних питань, що їх опортуністичні політики хотіли відсунути й замазати, і що вона кидає яскраве світло на зв'язки поміж безчисленими актами насильства, доканими московськими можновладцями. Процес у Будапешті доводить, що всі вони творять один ланцюг, яким має бути скована ціла Європа. Сучасний угорський "уряд" з ласки Кремля відповідає за процес проти кардинала не більше, ніж такий же альбанський "уряд" відповідає за ліде вбиття 40 англійських моряків, чи празький "уряд" — за вбиття Масарика

ручі, коли вони не надхнені гарячим бажанням мудрих, чесних і відважних людей, готових сповняти Божу волю і Божий закон. В цій випадку всі ті вузли, які нормально тримають вкупі членів спільності, формуючи і притягаючи, як магнет залізні стружки, окремі одиниці, всі ті вузли втрачають свою магнетичну силу, спричиняють безлад, хаос, розпад спільності.

Різні назви давали старі й нові мудрі тій вседержавній силі: симпатія, ауаулія, аттракція; християнство зве ту силу любов'ю, любов'ю до Духа Божія, все, всяку форму животворного і вбиваючого гнізу. Суспільний організм, як і організм поодинокі людини, — ця сила привертає до здоров'я, робить з казків, з біснуватого, здорове тіло. Без того Духа мертвою формою стає всяка суспільна організація. Мудрість фарисей, мудрість "по плоті", та, що без контакту з Божественною Силою, ліпить установи в спільності, щоб тримати її разом, подібно як ті, що в'язали біснуватого ланцюгами і мотузками і стерегли його, але він все розривав ланцюги, аж поки Христос не звеліч нечистоту вийти з людини. Тоді та людина спільності вмиє там, де не помагає механічні ланцюги і пута (Луки, VIII, 29). Це грізна пересторога всій західній суспільності та всім, що її ведуть! Коли вона не навернеться до праджерел Христової науки, в ринні розпадається наша матеріалістична цивілізація.

та за "соціалістичні" реформи. Кожне насильство, докание московськими можновладцями в чужій країні і не покаране відповідно, провадить логічно й нехитно до інших злочинів і насильств, кінця й краю цьому часом не видно. Коли за глобальня України й Білосусі, наприклад, відзначили західні держави московський уряд визнанням ляхових представництв цих країн в ООН, то цілком природно, що підбадьорений цим він окупував північними іншими європейських країн, зсовєтизував їх та загрожує тепер Норвегії й Італії. Коли московські можновладці могли розв'язати безкарно Греко-Католицьку Церкву в Західній Україні та Румунії, то чому не мали б вони тепер заходитися біля знищення Католицької Церкви в Угорщині?

Процес проти кардинала-примаса Угорщини може зробитися поворотним пунктом в боротьбі культурного світу проти московського загартництва, але лише тоді, коли сучасна хвиля обурення в усіх вільних країнах звернеться не проти теперішнього, наставленого Москвою, ляхового уряду Угорщини, а проти самого Кремля, коли це обурення виявиться не лише в демонстраціях, а й у конкретних карних заходах проти справжніх спричинників показового процесу в Будапешті.

Большевицькі керманічі московського загартництва накиннулися на Католицьку Церкву в Угорщині, як і всюди, бо поводитися інакше вони не могли. Вони мусять продовжувати наступ на Європу, або вернутися до меж самої Московщини. Обминуть Католицьку Церкву, яка творить найміцнішу основу європейської середземноморської культури, вони в ніякім разі не могли. Московські можновладці станули перед вибором: зламати духову потугу Католицької Церкви, або відкрити вільний шлях Греко-Католицькій Церкві в Україні та Білорусі. Ця ж небезпека для Московщини, що хочє панувати за кожну ціну над пими країнами, тим більша, що московська Православна Церква, ставнувши на службу московському загартництву, винесла сама для себе тяжкий осуд, ніж той який проголосили московські "судді" в Будапешті кардиналу Міндсенті. Як католицький священник, вибрав він вільно свою трагічну долю, але його трагедія без значного впливу на цілий культурний світ не лишилася. М. Брадович

Як прийшло до 22-го січня 1918 р.

(ПРОДОВЖЕННЯ)

Але ж тоді вже федеративного уряду в Росії не було, а більшовицького уряду Народних Комісарів Центральна Рада не визнавала. Творити новий всеросійський федеративний уряд можна було хіба проти волі більшовиків, а це означало мішатися в чужі, неукраїнські справи, і мусило довести до конфлікту з більшовиками. Не зважаючи на це небезпеку і не оглядаючись на брак всяких можливостей до створення "загально-російської соціалістичної федеративної влади", не маючи потреби на це військової сили, ані політичної підготованості, Центральна Рада, залишивши українські внутрішні справи, прийнялася за організації російської федеративної влади.

На більшовицькі заклиди Центральної Ради, що вона веде потаємні переговори для створення протибільшовицької акції, Винниченко, в промові з 2 грудня 1917 р., відповів:

— Ми ведемо про це (створення федеративного уряду) переговори з урядами всіх державних країв: Данію, Петербурга, Бессарабії, Білої Руси, Криму, Сибіру й інших... Російські Установчі Збори мусять кінце відбутися. Коли більшовики не дадуть їм працювати в Петербурзі, Україна прийме їх в Києві...

В той час в Києві була, побіч Центральної Ради, ще інша влада. Це був більшовицький Воен-Рев-Комітет. Він, уважаючи, що надійшов час розігнати Центральну Раду, приготував на 12 грудня все потрібне до більшовицького збройного перевороту, і тільки завдяки чуйності українських військових частин вдалося більшовицькі війська в останній хвилині роззброїти і так врятувати ситуацію. Спроба більшовицького перевороту не вдалася тепер, але могла вдатися пізніше; Центральна Рада не поробила ніяких заходів, щоб себе охоронити перед собою більшовицькими виступами на майбутнє. Навпаки, вона звільнила всіх захоплених в полон більшовицьких ватажків, між іншими, голову Воен-Рев-Ком'ю Пятакова і членів Комітету, чим давала більшовикам можливість почати нове вдале. Що таким чином, хоч для більшовиків корисним, поступованням Центральна Рада собі більшовиків не з'єднала, більше ніж ясно.

Спроба більшовицького перевороту не вплинула на зміну планів Центральної Ради. Вона й далі заходила коло організації російського федеративного уряду. Винниченко, повідомляючи про перебіг роззброєння більшовиків, заявляв своє задоволення, що все вдалося без проливу крові, підкреслював те, що деякі ранених було по українській стороні, а по більшовицькій ніяких, і ще раз зазначував, що Центральна Рада і її Генеральний Секретаріат стоять далі "на ґрунті загально-російської соціалістичної й федеративної влади".

Не зважаючи на всі оправдування, переконання і заяви Центральної Ради, більшовицька агітація в пресі, на з'їздах, зборах і т. д., досягає небувалого напруження. Агітація проти влади УНР ведуть більшовики відкрито, не криючись. Вони явно заявляють, що в можливим конфлікті Центральної Ради з Народними Комісарами вони стануть по стороні цих останніх, проти Центральної Ради.

Центральна Рада на такі погрози не реагує, проти агітації тих, що кілька днів тому були готові її збройно знищити, не виступає, а навпаки: Генеральний Секретаріат, у відозві з приводу роззброєння, дає тільки оправдує себе, переконує і запевняє, що "на території УНР, Універсалом Центральної Ради забезпечуються всі свободи, в тому числі свобода громадських військово-революційних організацій". І могли тоді більшовики сміятися з такого дивного поступовання Центральної Ради, могли цьому дивуватися, але це їм не перешкоджало використовувати це дивне, в історії революції нечуване поступовання противника. Воно привело до катастрофи визвольних змагань українського народу, кидаючи тій на цілий їх перебіг, і воно (це дивне поступовання Центральної Ради) допомогло перемогти більшовикам. Більшовики перемогли не так ізза своїх чеснот, як радше завдяки браку державницьких чеснот своїх противників.

Коли в боротьбі два партнери знають, чого хочуть, тоді політиці йдуть скоро. Коли один знає, чого хоче, а другий цього не знає, тоді політи

йдуть ще скоріше, і то до знищення того, хто не знає, чого хоче.

Помилки Центральної Ради скріплюють більшовиків в Україні. Переворот в Росії їх привів до влади. Черговою ціллю для них є Україна. На півночі, на заході й на півдні збираються більші сили до наступу на Україну. Їх остаточна ціль — Київ. Для втілення завдання треба Україну кинути в хаос і провести наступ ззовні і зсередини рівночасно. Завоювання зсередини — це завдання більшовиків, що живуть в Україні. Знаком до генеральної атаки проти Центральної Ради є ультиматум Ради Народних Комісарів, з 7. XII. 1917 р., до Центральної Ради. Ультимат беззастидний. На ультимат відповідає Центральна Рада мужньо, грозить повести демократичні сили проти більшовиків, — й на тім кінець. Ніяких поважніших приготувань, ані правно-оборонного, ані організаційно-військового характеру. Єдиною зброєю, якою Центральна Рада хоче поборо-ти більшовиків — це цілий ряд законів, що вводили соціальні реформи в дусі соціалізму, і, як ще більш ліві від більшовицьких, мали вибити більшовикам їхні аргументи з рук.

Дарма, що деякі міста й околиці в руках місцевих більшовиків, не визнають Центральної Ради; дарма, що хаос і анархія не оглядаються на жодні закони, і ворог має респект тільки перед збройною силою; Центральна Рада ухвалює закони... багато законів.

Військо, — це ненависть для українського соціалістичного серця, — можуть організувати більшовики; їм не треба цього й казати... Вони збирають свої сили, пригортаються до рішальної розправи, а одночасно розкладають сили Центральної Ради. Вони явно, на своїх зібраннях і в газетках, закликають Центральну Раду буржуазність та протинародність і домагаються перевиборів.

17. XII, в дні, коли Центральна Рада одержала ультимат від Ради Народних Комісарів, в Києві зібрався З'їзд рад селянських, робітничих і саадатських депутатів України. На 2.000 делегатів, прихильників різних партій України, лише 150 більшовицьких. Більшовики почували себе незручно при згадці про ультимат Ради Народних Комісарів до Центральної Ради; вони розуміють свою роль троцькистського коня в горючій Україні. Не маючи можливостей провести свої плани на з'їзді, більшовики, під благим претекстом, вийшли з наради і, ніким не займані, перенеслися до Харкова. Там створено, в протизаг Центральної Ради, Центральний Виконавчий Комітет Советів України, а в протизаг Генеральному Секретаріатові — Народний Секретаріат, і завоювання України "правдивим" українським урядом зсередини почалося на добре. Вже при кінці грудня 1917 року в руках більшовиків опинилися: Харків, Полтава, Чернігів, а 9. I. 1918 р. Катеринослав, 15. I. Олександрівськ. Перестень довкруги Києва затискався що раз більше.

В той же час Україна — ані самостійна, ані федеративна, бо не стало федеративної влади. Для більшовиків це неважне; вони проти всякої України. Їхня готовість визнати УНР тільки тактична. Цим бажать вони тільки зискати час, збільшити незорієнтованість і розгубленість Центральної Ради. Російські більшовики, хоч вислали Центральній Раді ультимат, формально з Центральною Радою не зривали; їм цього робити поки що не було потрібно. Вони мали свою експозитуру в Україні, і ця, замість них, валила Центральну Раду. Це навіть було для них зручно, мовляв, самі українські маси, під проводом своєї молоді російської влади, — Центрального Виконавчого Комітету Рад України, — виступили на захист революційних здобутків проти "реакційної буржуазної Центральної Ради". Коли українські маси цю мову сприймали до сьї прихильно, то дякуючи тільки українським соціалістам і їх агітації. Стихія, яку вони розбурхали, в руках більшовицьких демагогів, що давали більше, обернулася проти цих же соціалістів, і тепер не можна було вилити на маси національними кличами, бо їх самі ж соціалісти висміли і заміняли соціалістичними. Соціальні ж гасла держали душко в руках більшовиків...

(Закінчення буде)

..Чи можна зорганізувати контрреволюцію в Росії?"

Лювен (П. Б.). — Бельгійський столичний щоденник "Дя Лібр Вельжик", з 28 січня п. р., помістив цікаву статтю свого лондонського кореспондента Р. Лякоста п. з. "Чи можна зорганізувати контрреволюцію в Росії?". При цьому додаємо, що від деякого часу помічується заінтересування бельгійської преси відосередними діями народів, що входять у склад СССР.

Важніші частини згаданої вгорі статті наводимо дослівно:

"Найбільшою хворобою і лихом сьогодинської епохи є, без сумніву, хаос думок та ідей. В хвилині, коли всі пізнають певну злобу комуністичного режиму, сама логіка вимагає, щоб західні держави мали тепер тільки одну мету: не лише старатися здержати російську офензиву, що змагає здобути та поневоляти цілий світ, але цілковито унеможливити її деструктивну діяльність. Проте, що ж ми бачимо? Бачимо альянсів, що раз займають грізну поставу, то іншим разом шукують ухвалити замирення. Такі вагання викликають кпини Москви.

У Вашингтоні, в цьому самому моменті, коли М. Ловет, підсекретар к. уряду, повідомляє про приготування Росії до агресії, а М. Форесталь, військовий міністер, стверджує існування понад 15 мільйонів не-вільників в концентраційних таборах Росії, президент Труман говорить поблажливі й увічливі слова для Росії та заявляє, що багато осіб у Кремлі бажає миру.

Такі вагання не виявляють рішучої волі протиставитися прямо Росії, і ще менше — побороти її страшний улад. Найвищий час, щоб

Захід перейшов до офензивної тактики.

Деякі англійські стратеги та обсерватори думають, що тут треба вже раз рішитися, але під сучасну хвилину демократії нездідно до позитивної акції. Вони вдовольняються незручною обороною; їхня тактика нагадує знаний приклад Тукидида, що зі страху перед добре озброєним та звиняним ворогом не був здібний зустрінути його віч-на-віч на полі бою та зазнавав ударів зі всіх боків.

Талановиті та відважні спостерігачі-англійці, як ген. Г. Мартель та Ф. Фойгт, висловлюють свої думки на цю тему. Ген. Мартель — це не хтонебудь. Він к. шеф військової місії в Росії, Фойгт — колишній редактор "Найтінг Сентарі", один з найкращих англійських журналістів.

На їх думку, нелогічність Заходу така сама, як і його слабосилля. З одного боку, хочеться протиставитися комуністичному наступові в Туреччині та Греції. Рівночасно ці самі американці підтримують сліпо створення жидівської держави, яка відразу стане революційним ферментом та базою наступу для Росії, в близькому сусідстві до Червоного моря, до джерел нафти і до Африки. Або інше: в цьому самому часі, коли альянті заявляють про свою охоту боронити Дарданелли, ведеться безглузда пропаганда серед Тред-Юніонів та політичних кол, що хоч вкінці не що інше, як викликати хаос в Іспанії, а це означає віддати Гібральтар комуністичним елементам. Вони мають перевагу на півострові. Розумій, хто може.

Жінки у військовій службі ЗДА

ЩО другий світовій війні ухвалено федеральний закон, що допускає жінок до збройних частин Злучених Держав.

Приймати жінок до збройних частин, — побіч корпусу сестер-норзок, — було дозволено тільки на час війни та шість місяців по війні. Після скінчення війни уряд перестав набирати жінок до такої служби. Але що не закінчилася демобілізація, як військові та морські тинники побачили, що праця жінок все ще є дуже потрібною і в штабах і в штабах. Тому стримували демобілізацію, або продовжували праця жінок на певний протяг часу. Передбачуючи потребу жіночої праці в будучому, військовий та морський департаменти звернулися до Конгресу, щоб ухвалити закон, який дозволить би утримувати обмежене число жінок на сталій праці в збройних частинах ЗДА.

В користь такого закону промовляв той факт, що в новітній війні кількість небоевих занять значно перевищує число боевих. Наприклад, за другої світової війни дві третини занять в армії були небоеві. А саме, з 628 небоевих занять — 406 виявилися придатними для жінок. У флоті було 450 небоевих занять, які могли займати, — і займали, — жінки.

Маючи перед собою докази доброї праці жінок, Конгрес ухвалив закони в 1947 та 1948 р.р., які

дають можливість приймати та надавати старшинську рангу жінкам, як в резервах, так і в регулярних частинах.

Закон з 1947 року встановив, як у регулярних, так і в резервних частинах, військовий корпус сестер-норзок, морський корпус сестер-норзок та жіночий корпус медичних спеціалісток, що всі мали однакові платні. Всі члени цих корпусів — старшини.

Закон з 1948 року уможливив сталу службу жінок в регулярних військових, морських та повітряних частинах.

Жінки підлягають всім правилам та розпорядженням, які відносяться до мужчин, дістають однакову платню та інші призначення, але не дістають їх на своїх чоловіків і дітей, хіба що вони є дійсно на утриманні жінок. До активної служби не приймають жінок, які мають дітей до 18 років (до 14 років у корпусах сестер-норзок та в жіночій корпусі медичних спеціалісток). До регулярних частин не приймають замужніх жінок. Проте, коли дівчина, вже на військовій службі, віддається, це ще не є причиною до звільнення, якщо її подружжя життя не перешкоджає їй виконувати свої обов'язки.

Чимаю жінок, які тепер є на службі, мають високі ранги, бо служили, за другої світової війни, по п'ять або більше років.

("Америка", ч. 103).

Ракетний сателіт у повітрі

(С.). — Злучені Держави проводять студії над створенням військової станції, завішеної в повітрі на чотирьох місяцях. У практиці це був би штучно створений земний сателіт, у віддалі 200.000 миль від земного поверху, з якого можна було б контролювати висилку ракетових стрілен в різні континенти, або послати атомові бомби. Тому, що під час полету ракетових стрілен у теперішньому часі не можна докладно потрапити в наперед означене місце, штучна станція на повітряному сателіті зарадила б цій недовостаті. Насамперед можна було послугуватися автоматичними винаходами, якщо така станція була б побудована, а опісля можна було там утримувати людей. Хто перший побудує штучного надземного сателіта, той буде міг контролювати весь земний глоб.

В теперішній стадії це ще тільки мрія, однак поступ у математичних обчисленнях у цій справі наближує мрію до дійсності.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Оці вісті подав секретар оборони Джеймс Форестал у першому річному звіті про стан національної оборони.

В іншій частині звіту, секретар оборони Форестал вийшов з домаганням передати йому більшу владу над трьома ділянками збройних сил. За його планами, президент і уряд взагалі повинні мати право висилати військову допомогу і військові місії до всіх приязно настроєних країн і націй в цілому світі. Щоб це можна було досягнути, треба наперед скасувати різні обмеження, які сприяють обороні акцію в департаментах армії, флоту й повітряних сил. Треба створити становниче підсекретаря оборони й одного голову об'єднаних генеральних штабів.

Оці плани секретаря оборони можуть бути здійснені тільки на підставі нових законів, тому Форестал склав піду програму організаційно-оборонного законодавства з 14 секцій. На першому місці стоїть домагання висилки військової допомоги, на другому — право для президента висилати військові місії.

В дійсності, демократії могли б мати досить середників до протикації. Перш за все, — пише ген. Мартель, — потрібно розвинути сильну пропаганду та переконати нещасний гноблений російський народ про те, що йому бажається тільки помогти скинути своє ярмо. Він пише: "Я подорожував по цілій Росії, від Архангельська аж до півдня України. Я бачив тільки симпатичний народ, який ненавидить диктатуру, яка його до краю нищить, жахливу поліційну систему, режим примусової праці, який переміняє мільйони людей у нещасних рабів. Їхню нужду годі описати".

Добра пропаганда при допомозі радіо може викликати остаточний розрив між російським народом та його теперішніми провідниками. Сьогодні техніка дозволяє передавати авіації, призначені для російської публіки, на тій самій довжині хвилі, що й московська радіовислання. Але цього не вистачить. Треба, близько території, зайнятих більшовиками, створювати та вивозувати частини, які були б здібні переняти керму дії, коли прийде на це пора. Потрібно теж навізати контакт з комуністичними елементами, яких цілком можливо знову розложити. Деякі країни з-поза залізної заслони можуть постачати особливо цінний людський матеріал, як теж можна його знайти серед совєтських окупаційних військ у Берліні та Відні".

Автор статті наводить приклад з 1815 року, коли то російські війська, під час свого походу в Європу, ознайомилися з ліберальними ідеями і опісля (1825 р.), в повстанні декабристів, хотіли їх здійснити в Росії. Так само треба би й тепер подавати російським салдатам нові ідеї та їх відірвати від комунізму.

Далі пишеться:

"Потрібно сьогодні створювати і приготувати ядра спротиву, організувати військові з'єднання, що були б готові до операцій, коли на це прийде пора. Одне, це було б божественним вжити їх передчасно. В деяких країнах такі сили вже існують. Вони знаходяться в балтійських країнах, Україні, Білорусі, Польщі; УПАрмія — це національна армія українців, що за свій герб має тризуб та жовтоблакитний прапор, одічний від Карла XII (?!), союзника Мазепи. Є теж недовітка польської армії крайової; існує відновлена в американській зоні Німеччини "Тайна бригада св. Хреста". (? — Ред. "У."); відновлено армію російської еміграції під назвою "Союз Андрєєвського Флага".

Пераз мусити Совети признати, скільки хлопотів їм приносять ці повстанці. Вони в заплілі непокоять російське військо, в багнях і лісах Східної Європи. Деяким з'єднанням повстанців вдалося кілька разів прорвати советські лінії і встановити зв'язки зі своїми центрами за кордоном. Ради цих очайдухів побільшились тисячами німецьких, австрійських, угорських, румунських подонених, що втікали з таборів. В глибини прохідних лісів біля Станиславова, Стрия, Самбора, Львова, як теж у Карпатах, диспонує вони рухомими базами.

В липні минулого року вибухла пряма революція в Одесі. Біля 30.000 воєнних ветеранів, недоволених голодовними пайками та грошовою реформою, при підтримці моряків червоної флотії, заатакували адміністративні центри. Поліція та відділи НКВД не могли завести порядку. Треба було покласти монгольські частини. Вкінці опановано ситуацію: 200 людей розстріляно на місці, а понад 1.000 опісля. Моряцькі залоги дуже суворо "пропущено". Совєтська преса ні словом не згадала про це. Деяким повстанцям вдалося дійти до західної Німеччини. Вони заявляли, що, не зважаючи на масові вивози на Сибір та гострі репресії з боку НКВД, опір в Україні ще дуже сильний.

В минулому році відбувся в Мюнхені Конгрес представників народів, поневолених Совєтським Союзом. Його ціль була — зорганізувати єдиний протикомуністичний фронт для боротьби за свободу своїх народів. Представниками Кавказу були: проф. Накахідзе, Білаті та д-р Кордзая; від козаків були: Ілєсков, Безуглов; від Польщі: Чарковскі, Грабінскі, Грабін; від Югославії: Попович і Лукич; від українців: Василь Мудрий, голова Центрального Еміграційного Комітету, Никифор Гіричак, проф. Вілєцький, д-р Гайнака і інші; білорусинів заступав д-р Станкевич".

Вісті з Тернопільщини

(З ЛИСТА СКАТАЛЬЦЯ В ЕВРО ПІ)

Шойно через Америку довідуюся, що вашу доньку мали вивезти. З тим вивезенням було так: — Коли ви пишете листи до рідні, то там советська влада нотує не тільки сам факт присилання листів з закордону, але і їх зміст. Влада тримає в реєстрі такі родини, що мають своїх закордоню. Хто дістане листів, він уже призначений на засідання, і тільки треба виждати якийсь час, щоб не сталося.

З Тернопільщини повивозили цілі села. Коли починають вивозити, то постає такий плач і крик, наче хто людей мордував. Не диво, бо

вивіз є те саме, що повільна смерть. Не знати, на що їм потрібна така поведінка. Заки вивезуть людей, влада дає їм підписати заяву, що вони добровільно виїждять. Люди часто навіть не знають, що підписують. Коли в початках війни вивозили людей, то батьки гинули в воях під час морозів, а сироти гнали босих і нагих голіх дітей в ліс, щоб їх захоронити. Батьки гинули в воях під час морозів, а сироти гнали босих і нагих голіх дітей в ліс, щоб їх захоронити. Батьки гинули в воях під час морозів, а сироти гнали босих і нагих голіх дітей в ліс, щоб їх захоронити.

Успіх українських артистів

Лювен (П. Б.). — "День Парани" — державне свято, було цього року вшановане особистою присутністю Президента З'єднаних Держав Бразилії, генерала армії Евриво Дутри. Це надало значущість вчорашньому особливому блеску.

Уряд Парани влаштував Президентові Держави ряд прийнятих та вчорашній концерт, взяти участь в якому запрошено й двох молодих українських артистів-співаків. Іюта Любоміра Маюків, подружжя, що приїхало в серпні 1947 року до

Бразилії з транспортом ДП. Наші артисти виконали кілька класичних творів бразильських композиторів і закінчили свій виступ блискучим аутетом з опери "Іль Іварані". Карлоса Гомеса. Тривали овації й листівна подяка були моральною нагородою нашим співакам за довгі роки поневіряння на таборах.

За короткий час перебування в країні молоді артисти стали відомі в південній Бразилії із своїх концертів, виступів по радіо та педагогічної праці.

Українська струнна оркестра

В НОВОРІЧНІЙ ПАРАДІ

(А.). — Ріжні еспанські чи португальсько-американські міста славляться своїми "фієстами". Місто Нью-Оранжес, у С.-Каролайні, славиться забавами в часі "Марі Грі". Філадельфія, попри те, що має славу "жолоски-незалежності Америки" (Міжзону свободи) й багато інших історичних відзначень, славиться теж забавою нагородою "Моммерів", в якій беруть участь найкращі оркестри міста. Це карнавалова парада на головних вулицях міста в день Нового Року, в якій забавові з'єднали й оркестри пишуться най-

оригінальнішими строями, удекорованими "кораблями", грою, маршем і додатковими театральними актами.

Першого дня цього року в тій параді взяв перший раз участь й український струнний оркестр "Юраїнен Стріг Бенд", під управою К. Вілчінського. Цей виступ був досить коштовний, бо на самі строї треба кілька тисяч доларів, але добрі українські філадельфійці допомогли і цим разом своєму оркестрові, як і раніше.

В цьому виступі взяло участь около мільйона філадельфійців.

Хочуть депортувати комуніста

(С.). — Іміграційна Служба на казала депортувати з Америки до Греції Петра Гарісієдеса, який недавно був секретарем грецького бюро комуністичної партії. Він приїхав до ЗДА перед 32 роками, двічі вибирав перші палери для набутих громадянства і оба рази не поінформували про це. Він одружений з американкою і має двоє дітей, народжених в Америці.

Американський Комітет для Оборони Чужинно-Уродженців висідав проти депортації. Оборона доводить, що Гарісієдес був виникений з комуністичної партії саме тому, що не старався за право громадянства.

ства. Він самий твердить, що й тепер був би членом партії, якщо б його не були усеунали з членства.

І це і те

В ХІІІ столітті жінки виявляли їх любов до своїх чоловіків, які були на війні, тим, що скоронювали свої слізки, які за ними з туги проливали, в чудових вазах з дорогими цінними окрасами та вишитими дорогими камінням. Коли чоловік вертався з війни, добра та вірна жінка показувала йому цілий ряд заповнених слізмих ваз. Невіріні жінки, вони, замість сліз, наповнювали вази соленою водою, а замість плакати, думали про що інше, як вірність.

Діти, це малі особи, які не мають права поводитися так, як це робили їх родичі, коли були в їх роках.

Всі, що хочуть одержати відповідь на їх листи, хай пришлють поштовий значок!

ФЕДІР ОДРАЧ

ЗА ВТРАЧЕНОЮ РОДИНОЮ

— На північ, дорогий друже! — з лосмішкою відповідає йому. — Туди, де темний небосхил, висока вежа і золотистий хрест. Дивується?

— За фронт?

— Так, так, за фронт. Гляньте, чи ж не виглядає чудово? На моїх ногах старенькі латані чоботи, на плечах стара драна свитина. А шапка, погляньте, що за унікум!

— І думаете, що все це збереже вас від вогни? — Задумався хвилину, і потім: — Що ж буде з вашою зброєю? Невже ви будете з собою?

— Ні, залишу вам. Бо що варт один звичайний кріс з парабелю в наяві моря большевицького війська? Там гармати, там танки з червоними зірками, там, як хочете, Бельзебузи, дияволи, гамани, демоци і вся нечисть!

— Я вже був цілком готовий до дороги. Шило до мене:

— Бажаю вам щастя, хоч сумніваюся, чи щось з цього вийде.

— Саме в цей мент до хати ввійшла Слава. В короткому червоному комужуку, в кльощах, в чорних чобітках. Очі її, як звичайно, побикували чорними чортівськими вогниками, груди випнула, верхня губа у неї закопчилася.

— Отож і ви прийшли, фоту

моїх гірких днів! — майже простогнав я. — Взагалі, галочкою чорною появляється завжди тоді, коли щось має статися.

Вона гострим поглядом хотіла спинити мене, але я не міг стриматися:

— У мене до вас одне прохання: поки я тут — не реготіть, будь ласка. Ви відкриваєте широко очі? Дивується? Отже, не дивується. Чи ви, наприклад, знаєте, що значить крик сича або сови перед дорогою? Ага, закусуєте губи? Не подобається це вам? Зрештою, з цим вам навіть не до лиця. А втім, будьте здорові, я вже мушу йти.

Відчиняю двері і швидко вибігаю надвір. Мені навадодін Слава:

— Ідіть через село Т., там покищо немає большевиків.

Невже Слава бажає мені успіху? Я знав, що вона була в нашому курені найнадійнішою розвідницею. Отже, вона мусять знати, як і що діється в терені; точніше, що діялося сьогодні вранці в терені. Але чи ж може вона передбачити, що має бути вполудне, або підвечір в селі Т.?

— Ні, Славо, піду я своїми дорогами і стежками. Найпевніша запорака успіху — своя сила, свій хист і своя орієнтація.

Сильний вітер зі свігом нежмо-

Церква в українському стилі

(С.). — Ще на День Подяки, 25 листопада м. р., відбулося в Арнолд (Па), при великій зльви народу, посвячення новозбудованої, коштом \$ 140.000, української католицької церкви св. Володимира. Її будував українець, І. Вардохліб, а артистично намалювали мистці П. Андрусів і Катамай. Це найкраща в Питеборнщині церква помалювана в українському стилі. Посвячення довершив Виросс, єп. Амврос Сенишин після архієрейської Служби Божої, в асисті численного духовенства.

Замітне, що доволітній парох церкви, о. д-р С. Кнап, зібрав готівкою \$ 90.000, не вважаючи на це, що при парафії існує вже від кількох років цілоденна парафіяльна школа під управою СС. Васильянок, якої утримання вимагає окремих коштів.

Вчорі того дня відбувся бенкет, в якому взяло участь 500 осіб. Під час бенкету промовляв Владика, посадив міста о. д-р В. Федаш і кількох інших промовців, а мистецьку частину виконала солістка пані Наталія Андрусів і хор під управою тут родженого М. Швеця. Вміло проводив бенкетом о. д-р С. Тиханський.

Привезли з Європи тіло вояка українського роду

Тіло Василя В. Солоничого, вояка українського роду, що погіб в боях коло Анціо, в Італії, 6 липня 1944 р., привезено в Ст. Джозеф, Мизурі, для похорону на рідній землі. Небіжчик був членом Т-ва Запорозька Січ, від 355 УНСОУ. У війні дістав відзнаку Пурурового Серця і спеціальне призначення президента.

Воскресіння відбулося в українській католицькій церкві, а похорон на католицьким цвинтарі Мт. Олівет. В похороні брала участь не тільки місцева громада й братство, але й родина з Шікаго та з Омага, у стейті Небраска.

Небувала посуха в Австралії

(А.). — Австралія зазнала тепер найгіршої посухи в своїй історії. Дотепер загинуло більше, ніж 5 млн. овець і рогатої худоби. Повідомляють, що вітри, які бушують по сухій землі, живцем засипають худобу. Порох вбивається у вонув, і під його тиском вітри падають, а відтак пісок засипає їх.

В багатій на траву частині, на захід від Квінсленду, вже третій рік не було дощу. В тій області загинуло около 4 млн. овець.

Дійшло до того, що австралійська влада довозить кожного дня поїздами воду для мешканців тої сухої смуги.

Кожний свідомий український робітник у Франції повинен стати членом «Об'єднання Українських Робітників у Франції» і переплатником «Українія»!

сердно січе мене по обличчю. Переді мною не видно ні світу, ні дороги. А все ж таки я вдолений з такої погоди. Відомо, в таку заметіль найкраще провизитися по зароженому терені. Околицю і взагалі терен п'ятдесят кілометрів довкола знав я дуже добре; знав я, без винятку, всі села, всі головні і навіть бічні дороги. Отже, перш за все, звернувшись до ліса, і копаючись у снігу по коліна, пробрався згодом на якусь лужку. Потім звернувшись прямо на захід, щоб здалека обійти село Т. (Біда Слава! Коли б ти знала, як я нехтую твоєю порадою!).

Вітер посилювався. Заметіль цілком затемнила небо. Але до вечора ще було далеко, і це мене тішило. Не вважаючи на погану дорогу, я все таки вирахував, що, поки стемніє, доберусь до хуторів М. Властиві, мене там цікавив тільки один хутір; багатий колись, тепер, мабуть, пограбований, хутір мого приятеля-чеха Альойза Новачка. Втомлений докраю, добрався я туди, коли вже сутеніло. Підійшовши під поріг хати, натиснув я двері. Були зачинені. Тоді підійшов я під вікно. Застукав у шибку пальцями.

— Тей, приятелю Новачек, відчиніть! Це я! Візнаєте ви мене?

З хати ніхто не відгукнувся. Царина повна тиша. Здавалося мені, що господар боїться відчинити.

— Галло, Новачек, — починаю гукати голосніше під вікном, — не вдавайте, що не чуєте! Відчиніть, кажу вам, а то двері вивалю!

Цей останній аргумент зробив своє. Чую, в хаті явсь шарудіння.

ТПУК у Бразилії

СТВОРЕНЕ на З'їзді українців у Бразилії. Товариство Прихильників Української Культури. — Центральна Репрезентація українців в Бразилії. — за короткий час широко розвинуло свою діяльність. Українська колонія нетерпляче чекала ствердження статутів ТПУК, щоб врешті розпочати організовану працю. Центральна репрезентація цілком слушно спрямувала цілу свою увагу на працю між нашими хліборобами, які, розкинені по лісах, найбільше терплять від нестачі культурного життя. ТПУК за короткий час зорганізувало низку поїздок північно-американського українського фільмового діяча, п. Василя Авраменка по колоніях, де його фільми були зустрінуті зі загальним захопленням з боку колоністів. Не відстають і місцеві сили: поствітають драматичні гуртки молоді колоністів в Іваї та на Ітапарі. Особливо можна відзначити діяльний драм-гурток ім. Лесі Українки в Прудентополі, який виступає не тільки в Прудентополі, але й часто виїждить з виставами до колоній.

Не лишалося поза увагою ТПУК

й економічно-господарське життя колоністів. Одним з найважливіших завдань репрезентації є допомогти їм в дошліщенні методів обробки землі й налагодженні спільного збуту. Діяльність репрезентації зустрінулася з позитивною оцінкою так зі сторони колоністів, як і з боку уряду Парани. Вистачить зазначити, що у перші ж два тижні по ствердженні статутів колоністи зорганізували понад 20 нових Філій Товариства, і деякі з них нараховують вже значно понад 100 членів.

Прихильно допомагає діяльності ТПУК п. губернатор Парани, Мойсей Лупіон, та очолений ним уряд. Парана, як і ціла Бразилія, ставить собі за завдання харчову самовистачальність, і тому українці, яких тут називають "людьми пшениці", самозрозуміло, притягають на себе певну увагу й сподівання.

Велику участь в праці ТПУК та допомозі його діяльності несуть оо. Васильяни. Головою Т-ва Прихильників Української Культури є о. Микола Іванів. ЧСВВ, а директором ЦАУК від Бразилії о. Медетій Каміньський. ЧСВВ. (Лювен. П. Б.).

Білорусини в Канаді організуються

НОВІ білоруські імігранти зі скітальщини в Європі оживили стару білоруську еміграцію в ЗДА і в Канаді, що досі не проявляла майже ніякого самітнього життя.

Українські часописи в Канаді приносять саме заклик "З'єднання Білорусів Канади", підписаний К. Акулою, як головою, і М. Пашкевичем, як секретарем, до білорусів у Канаді, що вляснює цілі білоруського національного руху та визнає канадійських білорусинів організуватися для заходів, щоб здобути для Білорусії в Європі державну самостійність.

У тім закликні ЗБК читаємо: "Дня 25 березня 1918 року найвище вільновибране представництво білоруського народу, Рада Білоруської Народної Республіки, проголосила Білорусію незалежною державою в формі Білоруської Народної Республіки (БНР). Білорусія була відразу визнана "де юре" шістьма державами: Україною, Литвою, Латвією, Естонією, Фінляндією і Грузією, а більшістю держав світу була визнана "де факто".

Розповідаючи, як большевицька Москва окупувала Білорусь, відозва дає і таке:

"На місце БНР большевики створили, на початку 1919 року, фікційну білоруську державу, БССР, яку білоруський народ уважав і вважає за форму московської окупаційної влади в Білорусі. Не дивлячись на те, що сьогодні представник БССР займає місце в ООН, він представляє московський терор у Білорусі, а не білоруський народ.

"Від часу подій у 1918 році минуло 30 років. Упродовж цього часу білоруський народ безперервно вів боротьбу з большевизмом. Цей змаг обійшовся білоруському народові дуже дорого. За даними архівів НКВД (тепер МВД), тільки до 1939 року большевики винищили різними способами 1.800.000 білорусинів. Ці жертви большевицького терору падали на полі бою (як у Случьким повстанні в 1921 році), гинули по тюрмах і концетрацій-

них таборах. Большевики спричинили білоруському народові незліченні втрати, зликувавши найвартіснішу патріотичну й діяльну частину білоруської вищої й середньої інтелігенції, а серед неї найвидатніших науковців, мистців, поетів і політичних діячів."

А далі відозва заявляє: "Білоруський народ не хоче Москви, він хоче мати незалежну державу! Ведучи завзятий змаг з большевизмом на Батьківщині, він надіється на допомогу зі Заходу, передусім на допомогу від білоруської еміграції."

Розваживши те, — каже відозва, — ініціативна група для організування білорусинів у Канаді зібралася на організаційні збори, дня 28 листопада 1948 р., у Торонті, де й дала початок білоруській національній організації в Канаді. Називається ця організація "З'єднання Білорусів у Канаді" (ЗБК). Вибрано тимчасово виконні органи ЗБК, які займуться найпекучішими справами на всіх ланках організаційного життя й підготовчими працями до скликання З'їзду членів ЗБК. Загальний З'їзд вибере тоді Голову Управу, затвердить Статут Організації і прийме програму праці."

Ця ініціативна група подає таку свою адресу: White Ruthenian Alliance in Canada, 64, Robinsoa St., Toronto, Canada.

Братам білорусинам у Канаді бажаємо якнайкращих досвідів в їх організації, а далі — здобути самостійну вільну Білорусь. ("Америка", ч. 103).

Ректор університету в Греноблі, Франція, пими днями представляв студентам правничого факультету їхнього нового професора, який заледве скінчив 24 роки. Це — наймолодший професор університету. Свої університетські правничі студії скінчив в 23 році життя, а недавно на конкурсі в Парижі блискучо оборонив професорську дисертацію, та зараз же був іменований професором університету.

потім затримало НКВД. Хто зна, що було б з мною, якби не заручили за мене всі чехи в селі. Завдяки цьому я щасливо вернувся на свій хутір.

— Так ви починаєте з цього боку, приятелю?

— Дорогий пане Обрій! Я не впізнаю вас. Ваша шорткстість пригноблює мене. Знаючи, однак, вас ще з тих кращих часів як вперту і недовірчиву людину, я певний задалегідь, що ви мені і так не повірите. Зрештою, іноді невіра буває корисніша, ніж найнесприймання фактів...

Помовчав хвилину і продовжував:

— Отже, вірте, чи не вірте, повторюю: В селі К. вам нічого шукати. Будучи там, поки ще мене не затримало НКВД, я цілком принагідно довідався дещо про вашу родину. Хтось мені сказав, що вашу жінку з дитиною вивезено ще місяць тому до Ковельської в'язниці...

Ага, а так і думав, що їх уже нема в селі К.! Їх вивезено, значить, живуть, бо мертвих взагалі не вивозять. Чи справді вони живуть? Чи справді їх вивезено? І взагалі, чи той "хтось" говорив правду? І чи слова Новачка — це правда? Щоб ухилитися, зробити приятелю прислугу, — найкраще вбредати. Вредати — найбільш ефективний у таких випадках засіб!.. Головне — нічого не коштує.

(Продовження буде)

ЖИТТЯ НА ЧУЖИНІ

З ЖИТТЯ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИКІВ У ФРАНЦІЇ

МЕЦ (Мозель). — Заходом Пань Жіночої секції при ОУРФ в Мец, зокрема, її голови, п. Кліментини Кравець, яка завжди з великою повагою віддає бере живу участь в усіх українських громадсько-суспільних працях та організуванні імпрез, відбувся і цього року традиційний український Свят-Вечір 6. 1. 1949 р., о год. 8-й, в домі Робітників Християнської Молоді в Мец.

На програму цього Свят-Вечора склалися:

1) Благословення і роздача святвечірньої просфори, враз з побажаннями від місцевого українського хушпастиря о. Шевчука М.

2) Декламації і колядки наших найменших дітей біля ялинки. Декламували: Кравець Володимир, Шотик Мирослава і Іванна і Софія Маруся.

Около 60 осіб засіло за святочними заставленими столами до смачно прилагоджених святвечірніх страв.

Гарний святковий настрій, традиційні колядки, насували спогади з минулого, витискали слюзи... Пам'ять цього вечора надовго останеся в присутніх.

На кінець промовляв голова Філії ОУРФ в Мец, п. Шотик Михайло, та запропонував перевести збірку на цілі місцеве Допомогове Комітет, яка дала в приблизно 1.700 франків.

Спільна знімка з цього свята поміщена в двох місцевих французьких часописах, останеся як пам'ятка цього свята.

САНС (Йон). — 15 січня 1949 року, заходом Філії ОУРФ в Санс, влаштовано для українського громадянства Санс і околиці, в залі Серкль-Катілік, Святвечірню ялинку. Місцеві хушпастиря о. Хабурський поблагословив просфорою, вітаючи присутніх з Різдовим Христовим та Новим роком, вказуючи при тому на значення і силу релігійно-народних традицій. Згадуючи різні наші хати і села, згадав теж і про тих, що в наших вічно зелених Карпатах стоять зі зброєю в руках та борються волі і чести українського Народу, славу і незалежну УПА. Описав побажав щасливого Нового року та поділився з присутніми просфорою. Після відведення традиційної долиди "Бог Предвчний" при справді святочному, а також родинному настрою, проходила далша частина свята. Декламували: Фігель Івас та Дана Криворучко, яких присутні нагородили яскравими оплесками, а різдвний "Ангел" (секретар Філії п. Федунків) обдарував дітей подарунками. Серед чудового настрою пройшла далша частина свята, в часі якого, на запис о. Хабурського, присутні перевели збірку на фелон, яка дала 3.200 фр.

ЛЕ КРЕЗО (Сон е Лур). — Дня 1 січня 1949 року відбулася в Ле Крезі Свято 22 січня, організоване спеціально створеним для цієї мети Комітетом. Голова комітету, п. Сосна, відкрив Свято коротким словом, після чого о. д-р Сидорів сказав гарну промову до присутніх. Виступили з декламаціями діти: Жанін Ірза, Анна Гринюк, Гатунчик Іван і Мирослав Струк. По роздачі о. д-ром Сидоровим подарунків, відспіванням національного гімну закінчено свято. Українська колонія в Крезі складає по якому всім, що причинилися до урядження цієї ялинки. Найбільше праці вложили: пані Ірза Степанна, Дюнова Александра і п. Луцишин. Усім керував голова Комітету п. Сосна і голова Філії ОУРФ п. Озембловський.

ЛІОН. — 25. XII. м. р., відбувся в Ліоні спільна ялинка. Свято відкрила голова Організаційного Комітету, п. Дурбак Ірина. Спільний хор під управою п. Урріна, відспівав коляди, описав слівцями декламації дітей, сценка "Ісусик скитаєць", національні танки та роздачу дарунків дітям та старшим. Привітальні слова виголосили: о. д-р Сидорів, о. Новицький, п. Корнацький Вол., від Філії ОУРФ, п. Машак від "Просвіти" та п. Ярмола від Віськового Т-ва. Під кінець офіційної частини відбулася роздача просфори та куті.

Забавою до год. 12-ої закінчено це небуденне спільне свято в Ліоні.

ЛЕ КРЕЗО (Сон е Лур). — 30 січня 1948 р. заходом Філії ОУРФ в Ле Крезі, відспівувала місцева українська громада великі Січеві роковини. Свято відкрив секретар Філії, п. Бондаренко Іван, після чого прочитано реферат про значення 22-го січня. В мистецькій частині були декламації Ірзи Жанін і Струка Мирослава, "Моя Мати", "Україно, моя Україно", "Мій Край", "Було війське велике", "Наша слава Україна". Свято закінчено відспіванням національного гімну.

РЕЙМС (Марн). — В неділю, 23. I. п. р., при численній участі українців та французів, о. І. Гаврилюк відправив Службу Божу в історичній Реймській катедрі, де величньо лунали наші різдвний мелодії, які добре відспівав український хор Реймс-Еперне.

Пополудні, о 15-й год., відбулася, заходом Філії ОУРФ та при допомозі місцевого пароха, о. І. Гаврилюка, Святочна Академія, присвячена річницям 22-го січня. При великій кількості українців і французів, хор Реймс-Еперне, під орудою о. І. Гаврилюка, відспівав ряд вдало виконаних пісень, які зробили велике враження на численно зібрану святочну громаду.

По концерті відбулася забавка, яка пройшла в приємній товариській атмосфері.

ФРІКУР (Сомм). — В неділю, дня 30-го січня 1949 р., відбулися Загальні Збори Філії ОУРФ у Фрікур (Сом). Збори відбулися в помешканні п. Михайла Колонія.

Перед Зборами відбуло Свято Самостійності і Соборності України (22 січня) і Крут. Свято започаткував делегат Головної Управи ОУРФ на департамент Сомм, п. Осип Базюк, відчитанням Наказу Команди УПА, виданого в 1946 р., у 28-у річницю актів 22 січня 1918 і 1919 р.р. Численно зібрані члени Філії й гості вислухали наказ у постанові "на струнку" та при піднесенні національного прапору місцевої Філії. Описав делегат Головної Управи ОУРФ з Парижу, п. Петро Подішук, з'ясував значення Свята, навізуючи до сьогоднішньої боротьби Українського Народу на Річних Землях та вказуючи на завдання української еміграції взагалі, а зокрема у Франції. Піднеслий настрій Свята залишився помітний також упродовж наради під час Загальних Зборів, які пройшли у дружній і діловій атмосфері. Управу Філії, а зокрема делегат Головної Управи ОУРФ, п. Осип Базюк, присвятили багато уваги обороні професійних інтересів нашого робітництва в департаменті Сомм, як також культурно-освітній і освітній праці. Зі звітів поодиноких членів Управи було видно, що Філія у Фрікур розвивала свою діяльність на різних ділянках праці з успіхом. Дотеперішня Управа вивалялася добре з обов'язків упродовж ділового року, і тому Загальні Збори затвердили її в такому самому складі, вибираючи тільки нового секретаря, п. Василя Манелюка.

На Загальних Зборах були прийняті три делегати СФТС з Альбер, які з вдовolenням прислухувалися звітам. Секретар СФТС в Альбер забрав при кінці Зборів слово, висловлюючи признання Управі Філії за її працю та заявляючи кожночасну готовість до співпраці й помочі. Треба згадати, що Секція СФТС в Альбер, через свого зв'язкового, п. Клебо, який був на Загальних Зборах, дуже багато помагав Управі Філії в обороні професійних інтересів нашого робітництва. Побажати б й іншим нашим Філіям, щоб вони ввійшли в такий живий контакт з місцевими Секціями СФТС, як Філія у Фрікур, а зокрема її невтомний діяч, п. Осип Базюк.

Загальні Збори закінчено національним гімном.

КАМБРЕ (Нор). — Дня 19. XII. 1948 року відбулися в Камбре Загальні Збори Філії ОУРФ, на яких передано перебіг Управи. Обрано: голова — Лисовський Людвик, заступник — Хомич Матвій, секретар — Кінайло Іван і скарбник — Мизюк Михайло. Новообрані Управи в Нор, бажано і працю поставити Філію в ряд найкращих українських організацій у Франції.

РУБЕ. — 30. I. п. р., в присутності 35 членів, відбулися в Рубе Звичайні Загальні Збори Філії ОУРФ.

Збори відкрив голова Філії, п. І. Страшовський, подаючи порядок наради. До Президії обрано: президентом п. Степана Семенюка, секретарем п. Івана Лучанича. З черги члени Управи, голова, секретар скарбник, зложили подвійний звіт з діяльності Філії в минулому році. На підставі звіту Контрольної Комісії і на поставлений нею внесок Збори ухвалили устатковувати Управі абсолютну і зложили їй подяку за солідне ведення усіх справ організації.

З черги, обрано нову Управу Філії в складі: голова — Василь Коваль, заступник — Петро Золотий, секретар — Іван Лучанич, бібліотекар — Василь Фесенен. Контрольна Комісія в складі: голова — Іван Страшовський, заступник — Йосиф Білик і секретар — Володимир Березовський.

Збори закінчив промовою окружний делегат ОУРФ на Північну Францію, п. Степан Семенюк.

З черги, обрано нову Управу Філії в складі: голова — Василь Коваль, заступник — Петро Золотий, секретар — Іван Лучанич, бібліотекар — Василь Фесенен. Контрольна Комісія в складі: голова — Іван Страшовський, заступник — Йосиф Білик і секретар — Володимир Березовський.

Збори закінчив промовою окружний делегат ОУРФ на Північну Францію, п. Степан Семенюк.

З черги, обрано нову Управу Філії в складі: голова — Василь Коваль, заступник — Петро Золотий, секретар — Іван Лучанич, бібліотекар — Василь Фесенен. Контрольна Комісія в складі: голова — Іван Страшовський, заступник — Йосиф Білик і секретар — Володимир Березовський.

Збори закінчив промовою окружний делегат ОУРФ на Північну Францію, п. Степан Семенюк.

З черги, обрано нову Управу Філії в складі: голова — Василь Коваль, заступник — Петро Золотий, секретар — Іван Лучанич, бібліотекар — Василь Фесенен. Контрольна Комісія в складі: голова — Іван Страшовський, заступник — Йосиф Білик і секретар — Володимир Березовський.

Збори закінчив промовою окружний делегат ОУРФ на Північну Францію, п. Степан Семенюк.

До відома Управам Філії ОУРФ

Організаційний референт "Об'єднання Українських Робітників у Франції", в своїй організаційній поїздці по південній Франції, відвідав наступні українські осередки:

19. 2. 1949. — Вільфранш (Ен).
20. 2. — Ліон.
23. 2. — Марсей.
26. 2. — Тамаріс (Гар).

Далше: Кранзак (Авейрон), Тулуза, Бордо, Ангум, Пейро де Шато (От Вієн), Монлісон.

Мета поїздки: контакт з Управами Філії та членством, перевірка діловодства і праці Філії.

Доручається Управам скликати на визначений день засідання Управи та, в міру можливості, Загальні інформаційні Сходни Українського Громадянства. Сходни скликати в домівах СФТС.

Головна Управа ОУРФ
Організац. Референт.

Ялинка в Парижі

Українська Четвергова Школа в Парижі влаштувала 16. I. п. р., у залі: 61, рю Мадам, Ялинку.

Ця гарна імпреза збирала велику кількість української дітвори Парижу й околиці, батьків та громадянства.

В програмі Ялинки були: виступи шкільного хору, під дир. о. В. Жолкевича (катехита й учителя Четвергової школи), іденізація, народні танки і декламації у виконанні учнів і старших дітей.

Ялинка була підготована незвичайно дбайливо. Декламації підготувала Сестра Йосифа СРДМ, танки — п. Н. Жолкевич.

Діяльно допомогли: Батьківський Комітет (голова п. П. Семенюк), п. Н. Попель, п. П. Тисяк, Ширинська, Ходань, Репетилло, Хахура, Кавун, Шеремета, Рудий, п. Л. Левицька, К. Дудар і Микіла.

Під час Ялинок, по промовах п. С. Сосноватова і п. проф. О. Шульгина, зібрано на Укр. школу 11.035 фр. По Ялинці відбулося прийняття для всієї шкільної і позашкільної дітвори.

Щира подяка всім, що причинилися до гарного успіху Ялинок, а зокрема всім тим, що щедро жертвували на Українську школу.

Батько

Федір Одрач

АНГЛІЯ

Заходом Управи Відділу СУВ'у в Ілі (Англія), силами місцевого СУМ'у вчорашнього відсвятковано 31-у річницю проголошення самостійності Української Держави. Академію відкрив короткою промовою голова місцевого СУВ'у, п. Ю. Андрієвський. Основний реферат про акт проголошення самостійності і соборності України виголосив член Крайового Комітету СУМ'у п. Скурський. Співав сумісний хор, під керівництвом п. Мороза. Декламації виголосили п. Коник, Федак та Коваленко. Академію закінчено відспіванням національного гімну.

Помер Аксель Мунте

В королівській палаті в Стокгольмі помер 12 лютого ц. р., на 92 році життя, лікар і письменник д-р Аксель Мунте, автор славного "Книга Сан Мішель". Цей чудовий твір-спомини з острова Капрі, що появилася в 1929 році та був скоро перекладений на різні мови, здобув авторові світове ім'я. Крім цього, Аксель Мунте був автором ще інших, не менше вартісних, творів: "Люди і звірі", "Листи й нариси" та "3 Неполю".

Лікар і письменник, до безтями захопаний в природу, старовину та давні пам'ятки, ерудит великої кляси, він зумів свої спостереження лікаря зобразити в високомистецьких творах, що їх із насолодою читають і будуть читати цілі покоління, шукаючи в них душевних зворушень та спокою.

Аксель Мунте народився в Оскарсгам, у Швеції, дня 31 жовтня 1857 року. Студіював медицину у Франції, в Монпельє, а докторат здобув у Парижі. Практикував у Римі, де був приватним лікарем шведської королеви Вікторії, під час її перебування в Італії. Якійсь час жив на чудовім острові Капрі (там жив теж деякий час Мих. Коцюбинський, що і знайшло свій відлечаток у творчості цього нашого, на правду європейського покроя і міри, письменника), де й написав свої спомини, схоплені в чудовій книжці "Книга Сан Мішель". До Швеції повернувся в 1903 році, де став лікарем королівської родини, аж до 1919 р. Помер на королівському дворі. Доля зробила так, що А. Мунте помер сілим; зазнав отже того нещастя, якого найбільше боявся, про що і розповідає в "Книзі Сан Мішель".

З ДІЯЛЬНОСТІ АБН

В українському таборі Райне-Вестфален 23 січня ц. р. відбувся І Конгрес Філії АБН англійської зони Німеччини. Участь у Конгресі взяли делегати десяти народів: азербайджанці, білоруси, естонці, ідело-уралці, латвіси, литовці, серби, словаки, туркестанці й українці.

Конгрес розпочався Богослуженням. Описав делегати, разом з мешканцями табору, поділися до символічної молитви, де зложили пошану всім героям, що впади в боротьбі за волю їхніх народів.

Сам Конгрес розпочався пополудні. Учасники Конгресу зібралися у великій театральній залі, що була прибранна національними прапорами всіх народів, об'єднаних у АБН. До Президії ввійшли представники всіх десяти, присутніх на Конгресі, делегатів.

Після відкриття, приятні повстанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять борців, що впади на полі хвали.

З черги вислухано низку доповідей і рефератів. Першу доповідь виголосив представник туркестанців, член Центрального Комітету АБН, на тему: "Історія АБН". Далі присутній старшина УПА з'ясував справу взаємодіювання між АБН і УПА. Третью з черги була доповідь члена Центрального Комітету АБН, словака, на тему: "Ідеї, програма та завдання АБН".

Описав слівцями реферати всіх делегатів, репрезентованих на Конгресі народів. Присутні зі зацікавленням вислухали ці реферати та гаряче оплескували промовців. На закінчення офіційної частини присутні делегати схвалили низку відповідних резолюцій.

Мистецькою програмою українських артистів та спільною вечерею закінчився І Конгрес АБН англійської зони Німеччини.

Наступного дня комісія праці Філії АБН, під керівництвом словачького делегата, члена Центрального Комітету АБН, відбула конференцію, на якій схвалено програму та план праці на найближчий час.

В наступні дні словачький делегат, член ЦК АБН, та представник УПА відвідали українські табори в Ганновері, Гайденаві і Фалькесбергу. На зорганізованих там інформаційних вечорах АБН вони виголосили низку доповідей про АБН, про взаємину УПА й революційно-визвольних формаций інших народів до

Батько

Федір Одрач

АНГЛІЯ

Про Центральну СУВ у Лондоні

Українське громадянство довідалося з преси, що між Централю "Союзу Українців у Вел. Британії" (СУВ), очолюваною п. Б. Панчуком, і Проводом "Спілки Української Молоді" (СУМ) на цьому ж терені, у провіді якої стоїть п. В. Шкавритко, існують серйозні розходження і непорозуміння. Сподіємося, що стаття п. Ф. Одрача причиниться до належного вяснення цієї справи.

Ред.

Чомусь деякі наші суспільні діячі дивляться на справу критики як на явське потворне зло, і кожний, хто насміється правду кинути в очі, автоматично стає суспільним руйніком, баламутом та анархістом. Натомість, у культурному світі критику не сприймається як зло; навпаки — уважається її зачинник оздоровлення, чинник будівництва, а не руйнування. До речі, буває і таке, що цей чи той публіцист іноді невмірно подає факти про ту чи іншу установу, проте, щоб його "положити на лопатки", є цей же дорогий вилучування фактів, доказів, словом — правди. Тільки фактами можна викрити неправду.

Чогось подібного, однак, не видно у зневажливій нотатці п. Б. Панчука, що була поміщена під мою адресою в "Українській Думці", в числі з 16 січня ц. р. В цій нотатці, між іншим, пишеться таке: "Повідомляємо наше ширше громадянство, а особливо тих, які мали нагоду познайомитися зі змістом згаданої статті (моєї статті п. з. "СУМ у Великобританії"). — Прим. автора), що те, що там написано, цілковито розходиться з правдою, про що можуть свідчити документи й протоколи, які є в Централі СУВ, в Організаційному Бюро СУМ'у і в ЦК СУМ у Німеччині". І далі замітка кінчається такими словами: "Помішуючи такі неправдиві інформації в пресі поза Великобританією, п. Одрач уводить у блуд людей, які не в курсі всіх справ, і тим самим ширить баламутство і незгоду серед громадянства і українського загалу".

Читаючи останні рядки цієї нотатки, читаю, без сумніву, подікається, що це можуть бути за "справи" (бо ж він не в "курсі"), які п. Панчук називає "ширенням баламутства" та "незгоди серед українського громадянства". Такі звоти, звичайно, це не аргументи, і тепер слово за п. Б. Панчуком, щоб він нарешті дорожого річово, обгрунтованої полемічної відповіді опро-

Читаючи останні рядки цієї нотатки, читаю, без сумніву, подікається, що це можуть бути за "справи" (бо ж він не в "курсі"), які п. Панчук називає "ширенням баламутства" та "незгоди серед українського громадянства". Такі звоти, звичайно, це не аргументи, і тепер слово за п. Б. Панчуком, щоб він нарешті дорожого річово, обгрунтованої полемічної відповіді опро-

АБН, про боротьбу Словаччини за незалежність тощо.

Після докладів відбувалися дискусії, в яких присутні брали живу участь та виявляли своє велике зацікавлення порушеними темами, манифестуючи свою згідність з ідеями та працею АБН.

Пресове Бюро АБН

В днях 6 і 7 лютого ц. р. відвідав два табори в північній Гесії, Корнберґ і Герсфельд, член Комітету АБН, п. д-р Бек. Він виступив в обидвох осередках з доповіддю: "АБН і дружба народів". В своїх доповідях п. д-р Бек розповів про історію постанов АБН і його роботу на еміграції. Виказав також популярно головні принципи АБН, підкреслюючи головні пункти: поділ московської імперії на самостійні національні держави за етнографічними принципами.

В кінці доповіді докладніше розповів коротку історію своєї батьківщини, Туркестану.

По доповідях була дискусія, що особливо гарячо стала в міжнародному таборі в Герсфельді. Тут було багато присутніх москалів, які не хотіли погодитися з ідеями АБН і старалися заатакувати доповідача. На заві вивалялася з тої причини завзята дискусія-двій між українцями і москалями. Особливо активно виступав москаль Нікітін, один з вищих головачів НТС (солідаристів). Він старався довести, що більшовицький імперіалізм не є московським. Доброю відповіддю була туркестанська послдовність, що нею послуживши п. д-р Бек: "Біла собака, чи чорна собака — все одно собака".

Зборами в Корнберзі проводила обрана Президія, в складі якої були 2 українці і 1 москаль. В Герсфельді проводив зборами латин.

Слухачі були захоплені доповіддю і щедро нагороджували доповідача оплесками.

Особливо оваційно прийняли слова туркестанця д-ра Бека українці, коли він сказав: "Я люблю свій народ, але я відновою також за Україну, коли буде потреба, бо без вільної України нема вільного Туркестану, а без вільного Туркестану нема вільної України".

Всі слухачі, піднесено і повні зазяття, залишали залю зі словами: "Таких доповідей треба побільше".

Л. В.

В днях 6 і 7 лютого ц. р. відвідав два табори в північній Гесії, Корнберґ і Герсфельд, член Комітету АБН, п. д-р Бек. Він виступив в обидвох осередках з доповіддю: "АБН і дружба народів". В своїх доповідях п. д-р Бек розповів про історію постанов АБН і його роботу на еміграції. Виказав також популярно головні принципи АБН, підкреслюючи головні пункти: поділ московської імперії на самостійні національні держави за етнографічними принципами.

В кінці доповіді докладніше розповів коротку історію своєї батьківщини, Туркестану.

По доповідях була дискусія, що особливо гарячо стала в міжнародному таборі в Герсфельді. Тут було багато присутніх москалів, які не хотіли погодитися з ідеями АБН і старалися заатакувати доповідача. На заві вивалялася з тої причини завзята дискусія-двій між українцями і москалями. Особливо активно виступав москаль Нікітін, один з вищих головачів НТС (солідаристів). Він старався довести, що більшовицький імперіалізм не є московським. Доброю відповіддю була туркестанська послдовність, що нею послуживши п. д-р Бек: "Біла собака, чи чорна собака — все одно собака".

Зборами в Корнберзі проводила обрана Президія, в складі якої були 2 українці і 1 москаль. В Герсфельді проводив зборами латин.

Слухачі були захоплені доповіддю і щедро нагороджували доповідача оплесками.

Особливо оваційно прийняли слова туркестанця д-ра Бека українці, коли він сказав: "Я люблю свій народ, але я відновою також за Україну, коли буде потреба, бо без вільної України нема вільного Туркестану, а без вільного Туркестану нема вільної України".

Всі слухачі, піднесено і повні зазяття, залишали залю зі словами: "Таких доповідей треба побільше".

Л. В.

В днях 6 і 7 лютого ц. р. відвідав два табори в північній Гесії, Корнберґ і Герсфельд, член Комітету АБН, п. д-р Бек. Він виступив в обидвох осередках з доповіддю: "АБН і дружба народів". В своїх доповідях п. д-р Бек розповів про історію постанов АБН і його роботу на еміграції. Виказав також популярно головні принципи АБН, підкреслюючи головні пункти: поділ московської імперії на самостійні національні держави за етнографічними принципами.

В кінці доповіді докладніше розповів коротку історію своєї батьківщини, Туркестану.

По доповідях була дискусія, що особливо гарячо стала в міжнародному таборі в Герсфельді. Тут було багато присутніх москалів, які не хотіли погодитися з ідеями АБН і старалися заатакувати доповідача. На заві вивалялася з тої причини завзята дискусія-двій між українцями і москалями. Особливо активно виступав москаль Нікітін, один з вищих головачів НТС (солідаристів). Він старався довести, що більшовицький імперіалізм не є московським. Доброю відповіддю була туркестанська послдовність, що нею послуживши п. д-р Бек: "Біла собака, чи чорна собака — все одно собака".

Зборами в Корнберзі проводила обрана Президія, в складі якої були 2 українці і 1 москаль. В Герсфельді проводив зборами латин.

Слухачі були захоплені доповіддю і щедро нагороджували доповідача оплесками.

Особливо оваційно прийняли слова туркестанця д-ра Бека українці, коли він сказав: "Я люблю свій народ, але я відновою також за Україну, коли буде потреба, бо без вільної України нема вільного Туркестану, а без вільного Туркестану нема вільної України".

„Україна говорить...“

Любен (П. Б.). — В бельгійському часописі „Журнал де Монс“ появилася, з датою 8. 1. п. р., стаття про святкування українського Різдва нашими робітниками в церкві Отців Редemptористів в Монсі. Кореспондент у незвичайно теплих словах говорить про чудові різдвяні пісні, наш обряд тощо, та обіцяє, що в Бельгії йде до ще більшого зближення між українськими скитальцями й бельгійцями, бо їх однає Господь, до якого вони моляться.

В січневому числі місячника „Ля Вна де Редemptер“ („Голос Спасителя“), що його видають в Брюсселі Отці Редemptористи, поміщено статтю п. н. „Доля Української Католицької Церкви“. Автор подає коротко історію України та її Церкви. Свою статтю автор закінчує зазивом до всіх християн-католиків, щоб допомогли українським скитальцям молитвою та ділами християнської любові ближньому.

Фламандський ілюстрований тижневик „Онс Фолк“, що виходить у Брюсселі, в числі з 16 січня п. р., друкує статтю п. н. „Українські скитальці в Лімбурґі“, яку докментує фотографіями з концерту хорів українських вуглекопів у Бельгії й танцювальної групи.

Голландський місячник „Де Фольксміснеріс“, що виходить у Рурмонді, в січневому числі п. р., приносить першу частину статті о. проф. д-ра В. Маланчука, ЧНІ, п. з. „Католицька Церква в Україні“. Автор, професор філософії в Духовній Семінарії в Коломбурґу, подає історію Української Католицької Церкви від її початків аж до 1947 року.

Тижневик „Клерсблят“ із Зальцбурґу (Австрія), в 26 числі п. р., друкує, в п'яту річницю смерті Львівського Митрополита Експ. Кир. Андрея, статтю п. з. „Апостол Унії“. На початку автор наводить багато прикладів із сучасного церковного життя в доказ, що Христова Церква вступає в нову епоху змагань усіх Християнських Церков до поєднання. Автор пише так:

Короткі вісті

ПАРИЖ. — Військовий суд засудив в минулому тижні на кару смерті австрійського жиди, знаного інтернаціонального грача, Оскара Райха, який під час німецької окупації був шефом поліції в таборі в Дрансі, біля Парижу. Його обвинувачували в гвалтуванні жінок та спричиненні масових арештувань жидів. Цей самий суд засудив на довічне ув'язнення ще іншого австрійського жиди, який діяв у спілці з О. Райхом в цьому ж таборі.

ЖЕНЕВА. — Екзекутивна міжнародна організація ІРО остерігла ООН, що коли уряди держав-членів ІРО не приймуть в скорому часі до своїх країн більшу кількість скитальців разом з їх родинами, то ІРО не буде мати змоги справитися з такою великою кількістю європейських скитальців, число яких постійно зростає.

ТЕЛЬ АВІВ. — Військовий суд Ізраїля засудив, минулого четверга, двох членів групи „Штерн“, за участь у вбивстві графа Бернадотта, Фрідмана засудили на 8 років, а Шмулевича на 5 років тюрми. Обидва були визначені дітьми жидівського підпілля в Палестині. Кару їм завісив.

ВАРШАВА. — Польська радіовислання подає, що німецький старшина-летун Отто Скорзень, який у 1943 році освободив був Муссоліні з тюрми на горі Гран Сассо і якому вдалося втекти з британської в'язниці, живе тепер у ЗДА.

ВАРШАВА. — На Шлезьку арештовано понад 30 священників за те, що вони відчитали за проповідальні листи пастирський лист Катовицького єпископа. З парламенту усунуто 4 послів, одного арештовано, а кільком вдалося втекти за кордон.

СОФІЯ. — Болгарський уряд арештував 15 протестантських священників, яким закидає шпionажу в користь західних держав.

ПРАГА. — Чеський уряд розпочав чистку серед військових старшин-резервістів. По недавнім замашу на міністра народної охорони ген. Свободу, уряд заізолює багатьох старшин у симпатіях до політики покійного президента Бенеша та вважає, що цих старшин треба замінити „своїми“ людьми.

ВАШИНґТОН. — Президент Труман іменував ген. Айзенговера президентом заступника військових штабів американської армії. Рівночасно Айзенговер буде військовим радником през. Трумана.

НЬО ДЕЛЬГІ. — Спеціальний суд, який довгий час розбирав справу вбивці Магатми Ганді, Голдасу, засудив його на кару смерті, разом з його спільником Апто. П'ятьох інших учасників атаката за суджено на довічне ув'язнення.

ТЕЛЬ АВІВ. — Переговори в справі еміграції єврейських жидів до Палестини, що велися в останніх днях у Москві, увінчалися успіхом. Жиди зможуть вільно вийти з СССР до Палестини.

ПРАГА. — Після повороту чеського міністра народної освіти Неделі з Москви, в Празі має статися в короткому часі єврейський інститут, який буде мати за завдання виховувати спеціалістів єврейського питання.

МОСКВА. — В часі конференції комуністичних письменників, яка недавно відбулася в Москві, генеральний секретар Союзу єврейських письменників Софронів гостро критикував праці деяких єврейських критиків і письменників за їх „космополітизм, брак оригінальності, нечесність та різні злелі“. „Всі ці лайки, — говорив Софронів, — опоганили все, що було нове в єврейській літературі і театрі та старалися дезорієнтувати деякого з-поміж єврейських письменників, що не хотіли піддаватися буржуазній культурі Заходу, космополітизму та панівному снобізму“. При цій нагоді, усунуто багатьох єврейських критиків з рядів „порядних“ між іншими, Альтмана, Левіна, Суботського і Давіда.

ПАРИЖ. — В Парижі французька поліція арештувала молодого 19-літнього кохінхінця Гіям-Тран-Мін, члена тайної розвідки В'єтніну. Його обвинувачують за те, що він інформував В'єтнін про стан в Індокитаю та брав участь в убивствах індокитайців, прихильників Франції.

3 ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ

Дякую Вам щиро за такий гарний стінний календар, а рівночасно бажаю Вам так, як і самому собі — Веселих свят і щасливого Нового року. Бажаю, щоб незабаром наша Шановна Редакція могла працювати на Рідній Землі, яку ми сімо допомогти вивратити з ворожого ярма, і твердо віримо, що так воно буде!

Вислав я, що міг, на розбуди газети, а за решту прошу вибачити; не тому, що жалю тих парубків, тільки тому, що недавно повернувся з неволі (5 літ!), то ще не всім збагатитися. Проте про нашу Рідну Редакцію ніколи не забуду!

Прощу мені вислати „Історію України“ й ілюстровану повість... Гарно дякую! З поваженням

П. ВОЗНИЙ.
(Сен Е Люар).

Порядок Богослужень

ЛІОН
ВІЕН, 20. 2. 49. — Співана Служба Божа, о 10-й год., в каплиці Сестер, пляс де Капюсен І.
ВІЛЬФРАНШ, 27. 2. 49. — Співана Служба Божа, о 10-й год., в каплиці Сестер.
ЛІОН, 6. 3. 49. — Співана Служба Божа, о 10-й год., в церкві при авеню Сакс.

Кальвадос

МОНДЕВІЛЬ, 27. 2. 49. — Урочиста Служба Божа й інші Богослужби, о 10-й год. Перед Службою Божою — св. Сповідь.

Округа Реймс

ЛІОН (Ен), 20. 2. — Співана Служба Божа о 11 год. рано, в українській каплиці, на Сіте, а відтак сходи́ни парохіян і поточні справи.

ШАЛЬОН сюр Марн, 27. 2. — Окружне торжество. Торжественна Служба Божа в катедрі Нотр Дам, о 10 год., із проповіддю у французькій мові, спільне св. Причастіє з французами. О 15 год. — великий концерт української пісні та заваба для українців пілого департаменту.

ШАРЛЕВІЛЬ, 6. 3. год. 11. — співана Служба Божа, у каплиці: ч. 8, пляс Карно, а відтак — спільні сходи́ни громадян за нагоди роковин Т. Шевченка. Просимо всіх українців прийти численно.

Округа Ліль

ЛЕ КАТО, 20. 2., о год. 12-й. — Служба Божа в парохіальній церкві.
ЛІЛЬ, 27. 2. о год. 12-й — Служба Божа в українській церкві.

УВАГА!

УКРАЇНЦІ З ШАЛЬОНІ І ОКРУГІ! 27 2 Ц. Р. відбудеться в Шальоні сюр Марн, старанням ОЦР та окружного хору „Реймс-Еперне“, т. зв. Український День в Шальоні. Торжественне Богослуження о 10 год., в храмі Нотр Дам, під час якого співатимуть всі вірні. Проводить відомий французький священник про Українську Церкву та її обряд. Причастіє спільне з чужинцями.

О 15-й год. — Великий Концерт української пісні, в залі С. Клер, ч. 5, пляс Нотр Дам, присвячений п'ятим роковинам смерті світового слави композитора і дириґента О. Кошиця. По концерті — спільна товариська заваба, з добрим бутфетом у власному заряді.

На це Свято запрошує всіх українців з Шальоні, Вітри Франсуа, С. Менуль, Свіпу, Реймсу, Еперне та Сезанні

Окружна Церковна Рада

ЧИТАЙТЕ ПЛАСТОВІ ВИДАННЯ: ВЖЕ є в продажі 2-ге число, за лютий 1949 р. „ЖИТТЯ“, журнал української родини за кордоном, 20 сторінок, з численними ілюстраціями. Ціна 40 фр. з пересилкою. Замовляти у Видавництві „Українець“, 26, рю де Монтальон, Париж (9).

ПОВІДОМЛЕННЯ

Доповідь п. інж. Корбицького: „Враження з поїздки по Голляндії і Бельгії“. Вступ виключно за запрошеннями. Запрошення можна одержати в Редакції „Українець“.

ЦІКАВА ДИСЕРТАЦІЯ

Дня 19 лютого 1949 р., о 13,30 год., в залі „Ліяр“, у Сорбоні, П. Люксані (з Бордо) боронить свою докторську тезу: „Панславизм і слов'янська солідарність у 19-м столітті. Джерела про генезу українського народу“.

Сподіємось, що в суботу, в залі „Ліяр“, будуть теж присутні українські науковці й студенти.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

УСІХ НАШИХ ШАНОВНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ В АНГЛІЙ І БЕЛЬГІЇ просимо виплачувати передплату, пожертви на пресовий фонд, виплати за розсилку й т. п., на адресу: В АНГЛІЇ: Association of Ukrainians in Gr. Britain, Ltd., Booksellers and Publishing Dept., 49, Linden Gardens, London, W. 2.

В БЕЛЬГІЇ: Comité Ukrainien de Secours, 7, rue Suimard, Bruxelles, 4, Belgique, зазначаючи при тому, що виплати призначені для „Українець“ у Франції.

ШУКАЮТЬ:

СТАРШИЙ чоловік, робітник, шукає жінки, щоб одружитися. Ласкаві зголошення на адресу: „Kleban Jean a Saponay, par Fere en Tardenois (Aisne)“.

Вуйка, Степана Гавура, зі с. Дибча, пов. Ярослав (Галичина), тепер у Франції.

Miss Anastasia Gawura, Broukland-Hostel, BL. A. 25, Coudon Coventry, England.

Le travail est exécuté par les ouvriers syndiqués.

Про Централю СУБ у Лондоні

(Див. початок на 5-й стор.)

4 параграф: „Існуючи як складова організація СУБ у (чому прямо не референтура? — Ф. О.), СУМ руководиться окремим правильним, затвердженим Радю СУБ у“.

5 параграф: „Для тісної співпраці зі СУБ у, вибраний голова СУМ у на терені Великої Британії буде кооптований до Ради СУБ у, а в Діловій Управі СУБ у буде відповідний референт молоді, який координує працю СУМ у з Централею СУБ у і всіма його відповідними референтами“.

6 параграф: „Для взаємного обміну інформацією і тісної координаційної співпраці, СУМ пересилає до Централі СУБ у копії важливої кореспонденції, звітів, обіжників тощо“.

Отож, ті пункти і без коментаря говорять самі за себе. Щоб же більше підпорядкувати собі СУМ, Лондонська Централь СУБ у до поставлених 8-ми пунктів „Проекту організаційного оформлення СУМ“ добавила ще два пункти. Ці пункти — це справа диспонування Централею СУБ у усіма фондами СУМ у та категорична вимога повної аподі-

тичності молоді. Ці останні пункти, з уповажнення п. Б. Панчука, були подані на згаданий конференції п. магістром Даниловим, дня 4 вересня м. р., у Лондоні. З огляду, однак, на неузгодження думок між відпоручниками Централі СУБ у і суміцями, тих останніх пунктів не зафіксовано у виготовленому раніше проекті.

Як видно з наведених пунктів, Централь СУБ у, а вірніше п. Б. Панчук, недвозначно обрали собі за ціль повне підпорядкування молоді у Великої Британії Централі в Лондоні. Ні в одному параграфі проекту не була поставлена справа відношення СУМ у у Великої Британії до свого ЦК СУМ у у Мюнхені, Тим самим, п. Б. Панчук свідомо хотів тутешню молоді відірвати від її Проводу. І не дивно, бо зверхньою владою для молоді мав бути референт при Лондонській Централі СУБ у. І який п. Панчук не обкидав мене компромітуючими словами, правди ними не вдається прикрити.

Ф. Одрач
(Закінчення буде)

ІНІЦІАТИВНИЙ УКРАЇНСЬКО-БІЛОРУСЬКИЙ КОМІТЕТ ВЛАШТУВУЄ „Вечір українсько-білоруської приязні“

дня 19-го лютого 1949 р., в залі „Сосієте Савант“, 8, рю Дантон, Париж (6). Метро: Одеон, або С.-Мішель.

В ПРОГРАМІ ВЕЧОРА ВІДБУДЕТЬСЯ:

КОНЦЕРТ

з участю визначніших артистичних українських і білоруських сил, двох хорів (хор Філії ОУРФ та хор білоруський), двох груп танцюристів (українська і білоруська), та надпрограмово виступ французького соліста і „тріо“.

Виступ артистки Фільгармонії, камерної співачки, п. Н. РОГОВСЬКОЇ.

Після Концерту — В А Л Ї

Грає оркестра „Guitou et ses boys“, під керівництвом Mademoiselle Marguerite Brouhant. Початок точно в 21-й год. Добірний буфет!

ІНІЦІАТИВНИЙ КОМІТЕТ

У РОКОВИНИ ГЕРОЙСЬКОЇ СМЕРТІ Сл. пам. О. БАССАРАБІ І О. ТЕЛІГІ

відбудеться в неділю, 27 лютого п. р., о год. 16-й, в залі при вуз. Мадам 61, Париж (6), метро С.-Сюльпіс.

УРОЧИСТА АКАДЕМІЯ

НА ПОШАНУ ЖІНОК-БОРЦІВ ЗА УКРАЇНУ. На цю Академію все Українське Громадянство запрошує Союз Українок у Франції. Чистий дохід призначений на вакаційну оселю укр. дітей у Франції. В цей же день будуть відправлені в обох наших церквах поминальні Богослуження.

ПІВНІЧНА ФРАНЦІЯ

БЮРО ДЕЛЕГАТУРИ ОУРФ

В неділю, 27 лютого 1949 р., відбудеться в залі Французького Синдикату, 1, рю Сен Женеу, у Ліль, недалеко від залізничного двірця НАРАДА ДЕЛЕГАТІВ Філії ОУРФ з департаментів Норд, Па де Кале, Сом. Обов'язані прийти: голова, секретар і скарбник Філії. Принести книги довідства і старі конфедеральні карти.

Делегатура ОУРФ на Північну Францію в Ліль

ФІЛІЯ ОУРФ в ЛІЛЬ (Нор)

улаштує в неділю, 27 лютого 1949 р., о год. 15-й, в залі „Ле Егль д'Ор“, біля української церкви, РЕВІЮ — Б А Л Ї

В ПРОГРАМІ: скетчі, монолози, жіночі ревелери, національні танки та різні несподіванки. — ВУФЕТ! — УКРАЇНСЬКА ОРКЕСТРА! Все Українське Громадянство Ліль та околиці запрошує

МОЗЕЛЬ і МЕРТ е МОЗЕЛЬ

В неділю, дня 20 лютого 1949 р., Аматорський гурток Філії ОУРФ в Тіонвілі відіграє в залі: Café le Glub, Basse Jutz, Grand rue, 32, комедію „ЧОРТ НЕ ЖІНКА“.

Після вистави відбудеться В А Л Ї. Запрошуємо все Українське Громадянство.

Доїзд автобусом що 15 хвилин з площі Департ або Люксембург.

УВАГА! ЛЕ КАТО

В неділю, 20 лютого 1949 р., о 12-й год., в парохіальній церкві в Ле Като буде відправлена співана Служба Божа.

Пополудні, о 15-й год., місцева Філія ОУРФ улаштує в залі Патронажу

АКАДЕМІЮ 22 СІЧНЯ

По Академії ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Філії ОУРФ з участю делегата Головної Управи з Парижу.

Запрошуємо все Українське Громадянство взяти якнайчисленішу участь.

УКРАЇНСЬКІ СПОРТОВЦІ ПАРИЖУ І ОКОЛИЦІ!

НЕ забудьте прийти підтримати Вашими олесками гравців Ніцци і Расінґу, а між ними і О. Скопця, 20 лютого 1949 р., у Парк де Пренс. — Доїзд метром: Порт д'Отей, Париж (16).

Управа

Управа